

Berkes Péter

**Utánam,
srácok!**

Jonatán Könyvmolyképző

Berkes Péter

UTÁNAM, SRÁCOK!

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

1

A hidrakéta

1.

Nyolc perc volt hátra a mérkőzésből, az ellenfél 2:1-re vezetett – és Tojás elé pattant a labda.

A lelátók népe tüstént felfogta az esemény jelentőségét, izgalma tetőfokára hágott, egy emberként üvöltötte:

– Eredj, Tojáás!...

Tojás – a lelátók népével ellentétben – nem fogott fel semmit, szeplős arcáról kilométerekre virított az értetlenség. Két másodperce még a Mezőhogyishívjáki Nevesincsnek söprögetője birtokolta a labdát, s látszatra oly magabiztosan, hogy Tojás a legnagyobb lelki nyugalommal indult vissza a felezővonalra. Sőt a szeme sarkából látva, amint a hátvéd megcélozza a pálya túlsó szélén handabandázó balösszekötőt, még egy megkönnyebbült sóhaj is kiszakadt belőle; most aztán egy darabig nem lesz dolga a labdával. Erre mi történt? Még el sem ültek orra előtt a sóhaj léghullámai, amikor boff, boff, boff... a labda, mint egy orvul kilőtt, de már erejét veszített középkori ágyúgolyó...

– Alszol, hé?!

– Egyedüüüüül!...

– Na!... Na!...

Ez utóbbi kiáltást egy korosabb, hatalmas termetű szurkoló hallatta, heves taszigáló kézmozdulatokat is téve hozzá, mint aki igazság szerint fizikai módszerekkel szeretné Tojást mozgásba lendíteni. Semmi esélye se volt rá persze, lévén közöttük legalább százhusz méter a távolság. És lám, mégis! Mintha a dugattyúzó tenyerek elérték s fölrázták volna a meglepetés dermedtségéből, Tojás előredőlt, s ha nem is valami pályát rengető meggyőződéssel, belepöckölt a labdába.

A lelátók népe reménykedve felüvöltött. Nem volt nagy nép, öt-hatszáz lelket ha számlált – annak is mintegy harmada felnőtt –, ám hangja kétakkora tábornak is becsületére vált volna. Tojásnak növegetni is kezdtek tőle a szárnyai, mind gyorsabb és határozottabb mozdulatokkal terelte a focit Mezőhogyishívjákék kapuja felé. Tehette ezt annál is inkább, mert a kutya se zavarta, közelében nem volt se barát, se ellenfél. A Nevesincs söprögető – akit még nála is jobban megbénított a labda meghökkentő viselkedése – csak akkor mozdult a közelgő veszedelem elhárítására, amikor az már elháríthatatlanná vált.

A lelátók népe minden korábbi reménytelenségéről, Tojás minden addigi bűnéről, sőt önmagáról is megfeledkezve tombolt.

Mindössze négyen szemlélték némán az eseményeket. Mezőhogyishívjákék három közvetlen hozzátartozója, meg egy különös viselkedésű illető, aki az előbb említett óriás szurkoló árnyékában bujkált, a széles hátnak hol a jobb, hol a bal oldalán villantva ki egy-egy pillanatra kaján ábrázatát. És tulajdonképpen nem is volt néma, csak a tömeg hangereje nyelte el a motyogását. Szerencséjére.

Tudniillik szó szerint ezt motyogta:

– Kár a strapáért, kis pajtás. Tojásból nem lesz szalonna. Ha besuttyantod ezt a dugeszt, megzabálom a focicsukámat.

Elképzelni is kínos, mi történt volna, ha valaki meghallja

ezt a reménygyalázó szöveget. De nem hallotta senki. Még a búvóhelyül szolgáló óriás szurkoló se. Így azután a különös viselkedésű illető zavartalanul bujkálhatott a széles hát árnyékában, s figyelhette Tojást, amint bravúrosan elfekteti a kapust, majd a tizenegyed pont tájékaról szédületes bombát zuhint a kaputól mintegy öt méterre ágaskodó, ott felejtett magasugró-állványnak.

Hoppá!

A legkulturáltabban még az óriás szurkoló viselte el a katasztrofát. Néhány másodpercnyi szobormerevség után öklével kétszer belesuhintott a levegőbe, majd – nem tudni, kinek – teli torokból odakiáltott:

– Legalább a kapufát találtad volna el, te elfuserált baromfi-származék!

Bal oldala felől, mintegy válaszképpen, csikónyihogásra emlékeztető kacajt hallott. Felindultan kapta oda a fejét.

– Te vihogsz itt, kölyök?

– Lehetséges – mondta ravaszul a különös viselkedésű illető, gyorsan átbillenve a hatalmas test jobb oldalára. Ám a test gazdája jobb kezével cselesen utánakapott, és a hóna alatt maga elé lapátolta.

– Aha! Szóval te vagy az!

– Ha muszáj... – fanyalgott a különös viselkedésű illető, akit egyébként Kapufa néven tartott számon a szurkolótársadalom, lévén különleges érzéke a kapufarúgáshoz. Igaz, a gólrúgáshoz is különleges érzéke volt, s hogy nemcsak a kapufalövő-, hanem a góllövőlistán is vezetett – már amíg játszott a csapatban –, az azért mond valamit.

– Csudaszép, mondhatom! – háborgott magából kikelve az óriás szurkoló. – Itt vihogsz annak a... baromfinak a zsenialitásán, ahelyett hogy a helyén, vagyis hát a saját helyeden rúgnád a labdát! Ki fogunk kapni!

Kapufa behúzta a fejét, elferdítette száját, széttárta a karját: tény, ami tény, de én igazán nem tehetek róla, sőt.

- Ezekről! – lendült a gyepe felé a szivarnyi mutatóujj.
- Eddig azt se tudtam, hogy a világon vannak.
- Márpedig vannak, mint látni tetszik.
- És ezt csak így mondod?
- Hogy mondjam?
- Sehogy! Azt mondd meg, miért nem vagy a pályán!
- Mármint hogy én?
- Téged kérdeztelek, nem? Sérült vagy?
- I-igen! – vágta rá habozás nélkül Kapufa. – Tartósan lesántultam. – És bizonyoságképpen sebesen bicegni kezdett elfelé.
- Várj, megyek én is! – kurjantott utána az óriás. – Itt már úgyszincs több látnivaló.

Valóban nem volt. A jelek szerint Mezőhogyishívjákék rétestésztaát óhajtottak csinálni a hátralevő hat és fél percből. Márpedig az ilyen művelet se egy vérbeli szurkolónak, se egy nézők közé kényszerült játékosnak nem szívderítő látvány. Bár ami Kapufát illeti, nem úgy festett, mint aki gyötrő szívfa-csarodást készül kapni csapata vergődése miatt. Legalábbis a tekintetében bujkáló kaján káröröm nem erre vallott.

Hogy akkor mégis miért döntött a gyors távozás mellett? Hm... Talán a kaján kárörömen kívül egyéb érzelmek is moco-rogtak benne – elkeseredés például, vagy bosszúság, végtére mégiscsak az ő csapatából csináltak majmot –, s arra gondolt, jobb távozni, mielőtt a két érzelem összecsap, és megfájdítja a gyomrát. Meg aztán azt se volt olyan egyszerű eldönteni, oda merjen-e állni a letört távozó szurkolók elé, vagy jobb lesz nem odaállni. Egyrészt kellemes lett volna, mert ugye a szurkolók feltételezhetően összefüggésbe hozzák a csapat leégését az ő távollétével, amiből számára nem épp kedvezőtlen következtetésre juthatnának. Másrészt viszont megkérdezhetik – ahogy

ez a Búvóhely is megkérdezte –, végül is miért engedte át a helyét Tojásnak. És ha már egyvalakinek azt felelte, amit felelt – a fenébe is, miért kellett egyáltalán megnyikkannia?! –, akkor másnak se mondhat mást. Ha pedig ugyanazt mondja... Na nem! Inkább távozik, amíg mód van rá!

A stadion előtt nyoma se volt a bent zajló drámának. A járókélők közönyös képpel jártak-keltek, a nap egykedvűen sütött, az autók még csak nem is lassítottak. Az utca legteljesebb mértékben a megszokott hétköznapi képét mutatta.

– Aztán csak igyekezz mielőbb rendbe jönni, kölyök! – mondta komoran a Búvóhely. Túlságosan el volt kenődve ahhoz, hogy eszébe jusson a sérülés részletei után tudakozódni. Ez jutott eszébe: – A te bal lábadban mégiscsak több a találati valószínűség. – És Kapufa fejére ejtette húszkilós tenyerét.

– Nekem is van ilyesféle érzésem – vigyorgott Kapufa, kezét a combjára szorítva, amely már szinte görcsöt kapott a heves művi sántítástól.

Szerencsére útitársa nem a telep, hanem a város felé indult, s ez módot adott Kapufának a gyors búcsúzásra. Ezt a száz-száz-húsz métert az első utcasarokig még elsántikálta, csak amikor a házak elrejtették szem elől, váltott át a teljes és egészséges vágására.

Micsoda megkönnyebbülés volt! Futásban néhány útjába kerülő követ kipasszolt az úttestre, egy kifacsart fél citromot pedig remek sásszéval – bal láb cselesen előre, jobbal gyors keresztcsusza a citromra – bepöckölt egy nyitva felejtett kertajtón.

Ezzel rendben is volnánk. És most hova?

Jó vice! Mintha olyan sok választási lehetőség volna!

Egy pillanatra azért megfordult a fejében: és ha nem menne? Ha megpróbálná egyedül?

A gondolatnak egy sóhaj meg egy gúnyos legyintés lett a vége. Még hogy egyedül...!

2.

A helyiség, ahová zsebre dugott kézzel és szenvedő mártírcsal belépett, rendeltetését tekintve konyha, ám az ember inkább tornádó sújtotta barkácsműhelynek vélné. Szerszámok, deszka-szalak, felmetszett és egészséges műanyag flakonok heverték szanaszét, a fareszeléssel behavazott konyhaasztalon satu tátogott, a mosogatóból egy róka farkfűrész fogai meredeztek elő, a fűszerespolc dobozkái között két kalapács pöffeszkedett. A konyhakredenc rakodólapján fúrókból, fogókból, csavarhúzókból, tűreszelőkből, drótdarabokból, néhány nyitva felejtett ragasztóstubusból összeállt kusza halmaz díszelgett, a helyiség közepére húzott két ülőkén szög- és facsavarcsaládok – nem túl békés együttélésben, jó néhány családtag ugyanis kiebrudalva, a konyhakő legkülönbözőbb pontjain árválkodott, fel-felsírva a cipőtálpak alatt. S végezetül, mindennek értelmé s koronájaként, a halványzöld cseppekkel teliszepelőzött villanytűzhelyen egy halványzöld olajfestékben pompázó rakétakilövő állvány feszített.

Kapufát nem nyűgözte le a látvány. Valószínűleg az se nyűgözte volna le, ha egyszer sikerül konyha állapotában látnia Bogdának konyháját. Vállát az ajtófélfának döntötte, s megérkezése jeléül felsóhajtott:

– Szia, Bogdán!

– Szia! Hogy jöttél be? – hallatszott a villanytűzhely irányából, egy magas faláda nyitott teteje mögül.

– Nyitva volt az ajtó.

A láda teteje fölött Bogdán Andris zöld és fekete foltokkal ékesített, csodálkozó arca jelent meg.

– Pedig bezártam!

– Persze! – bólított Kapufa. – Még tegnap.

Andris ismét eltűnt a láda mögött, s ezzel az ajtó téma be is fejeződött.

- Na, mi volt?
- Nem téma.
- Szóval kikaptatok.
- Kikaptak! – Kapufa ellökte magát az ajtófélfától, s a kilövőállványhoz sétált, jó pár szöveget megríkatva a cipője talpával.
- Hogy állsz a szerkentyűddel?

Andris arca ezúttal büszkeséget sugározva jelent meg a ládatető fölött.

– Kész! Már csak a szelep hiányzik. – Nyugtalanul az órájára pillantott. – A pocakosnak fél órája itt kéne lennie veled.

– A Manótól? – kérdezte Kapufa, nyilván csak azért, hogy a Manó-ügyhöz kapcsolódó vegyes érzelmeit egy sanda szájderdítés-sel kifejezhesse. (Hogy pontosan mik ezek az érzelmek, azt Kapufa nem tudta volna szabatosan kifejtteni, csak épp valahányszor észébe jutott Manó, leküzdhetetlen szájderdítési ingere támadt.)

– Naná, a Kohászati Művektől! – mondta Andris ingerülten. (Mert ő viszont ezekre a szájderdítésekre volt érzékeny. Képtelen volt megérteni, miért van az, hogy Kapufa – és nemcsak ő, hanem sokan mások, például anyu is – úgy tekint Manóra, mintha valóban manó, afféle rigolyás erdei szőrmuki volna, és nem az, aki valójában.)

Kapufát persze nemcsak Manó és az ő ügyei ingerelték sanda szájderdítésre. Hanem például ez a rakéta is. Ujja hegyével az állványhoz ért, megszáradt-e már rajta a festék, s miután száraznak találta, túlzott óvatossággal felemelte, s gyanakodva forgatta maga előtt.

– Gondolod, hogy ezzel a... micsodával sikerül csőbe húzni őket?

– Hogy gondolom-e? – vált fölényessé Andris ábrázata. – A főesküti letenném rá! Majd csak figyeld meg!

– Igyekezni fogok – ígérte Kapufa gyanúsán nagy szívélyességgel.

Andrison azonban simán átfutott ez a tömény bizalmatlanságot rejtő mondat. Nem mintha közömbös lett volna a bizalmatlanság iránt – ellenkezőleg, semmi sem tudta jobban kihozni a sodrából –, csak épp a nyugtalansága lángolt fel ismét.

– Hol a pokolba késik ez a főkaborjú?!

3.

A főkaborjú, azaz a pocakos – tisztességes nevén Poci, a tanönyveire ragasztott címkék és az osztálynapló szerint Márfiics Vilmos 7/b oszt. tan. – ez idő szerint nyakig ült a pácban. Pontosabban szólva: a járda szélén ült, arcát a két tenyerébe burkolva, s azon merengett, nem volna-e célszerűbb mégiscsak szabad utat engedni a torkát markolászó bőghetnéknek. Kilesve az ujjai közt nyitott keskeny résen, a turujásokat pillantotta meg. Ott ültek a turujások a turujájukon, ezen harsogó golyóscsapágyakra eszkábált lapos deszkajárművön, alig pár méterre tőle, hátukkal egymáshoz támaszkodva, látszatra a külvilág iránti legteljesebb közönnel. Ám Poci nagyon jól tudta, mihelyt bőgni kezdene, nyomban eltűnne a közönyük, s válogatott csúfságokat kurjongatva vihognák körül. Ha egy osztálybeli fickó vihogja körül az embert, az még elmegy – s ahhoz, őszintén szólva, Poci hozzá is edződött már –, no de ha ezt két taknyos ötödikes műveli, akiket ezért (tekintettel a tekintendőkre) még orra verni se lehet, az már végképp szégyenletessé tenné Poci helyzetét. Ezért mégis inkább az önmegtartóztatást, a néma kétségbeesést választotta.

Helyzetét egyébként magának köszönhette. Annak az őrült ötletének, hogy amúgy is tetemes késését csökkentendő, mellőzi a szokásos biztonsági kerülőket, és átvág a nagy téren.

Pedig több előjel is figyelmeztette: jó lesz résen lenni, mert ezzel az átok megbízatással sehogyan sincsen szerencséje.

Kezdődött mindjárt azzal, hogy Manó elfelejtette megcsinálni a szelepet. Valami törpékről motyogott, a szeméből szikrák röpködtek, s egy hosszú fúroszerűséggel döfölte a satupadját. Jó tíz percbe tellett, mire egyáltalán felfogta, mit is akarnak tőle. Igaz, akkor aztán nekilátott becsülettel, s röpke félóra alatt elkészítette a szelepet. Sőt, a kész művet még be is csomagolta egy apró dobozkába, úgy adta át Pocinak.

Lényeg az, hogy Poci mehetett végre. És ment is, olyan hévvel taposva a pedált, mint talán még soha.

Az is rossz előjel volt, az a taposás. Mert amikor az ember fölfelé erőlködik azon a végeérhetetlen szerpentinén, és valóságosan is érzi lefolyni testéről a fölösleges kilopondokat, a viszszaút szabad száguldásának képzelete ad erőt az iszonyú pedállenállás leküzdéséhez. (Mi sem bizonyítja jobban anya ravasz bölcsességét, mint hogy éppen ezt az útvonalat jelölte ki a napi súlyapasztó kilométernorma ledolgozására.) És ez a gyönyörűség, ez az energiabefektetés nélküli suhanás most egyszerűen oda lett. Feláldoztatott... no nem éppen a lelkiismeretesség oltárán, legyünk csak egészen őszinték. Hanem mert Poci egyáltalán nem volt biztos benne, Andris nem az ő számlájára írja majd a késlekedést. Ha róla van szó, Andris sosincs tekintettel a körülményekre. „Olyan vagy, mint egy álomkóros lajhár!” – Ezt vágja mindig a fejéhez. Összetörheti magát igyekezetében, Andris akkor is talál kifogásolnivalót. Ahelyett, hogy a maga háza előtt söpörne. Mert benne is van ám hiba bőven. Például a kapkodása. A hebrencssége. A rendetlensége. Amiért Bagoly folyton kötözködik vele. Vagy hogy mindig ő akarja kimondani az utolsó szót. Poci például sose akar ilyet. És kapkodással, hebrencsséggel se vádolható. Ellenkezőleg, nagyon is megfontolt fiú, ezt anya is elismeri. Hatszor is meggondolja minden kimondott szavát, minden cselekedetét. De ezt anyán kívül a kutya se méltányolja. „Olyan vagy, mint egy álomkóros lajhár!”

A kilométeróra mutatója szinte el se mozdult a negyvenesről. Még a kanyarokban sem. Még akkor se, amikor azt a két áhítatos kiskrapekot megelőzte. Pedig a bicáját bámulták. Nem is lassított, csak a két indexlámpát villogtatta meg, és az elektromos dudával nyekkentett párat. (Azt is minek, ha úgysem élvezhette a hatást?) És akkor jött a vasúti kereszteződés.

Sorompó úr már messziről lapátolt a tárcsájával. A kisvonatnak híre se volt még, de Sorompó úr nyilván stopperral méri azt az öt percet, amennyivel – állítólag a szabályok szerint – a kisvonat áthaladása előtt le kell állítania a közúti forgalmat. Poci néhány másodpercig kacérkodott a gondolattal, ez egyszer kicselezi az öreget, úgy tesz, mintha meg akarna állni, aztán hirtelen sutty, szépen elhúz mellette – de végül mégis a megállás mellett döntött.

Feltételezhetően nem utoljára jár erre, s úgy találta, nemhogy őt, de ötven percért is kockázatos volna kiélezni a helyzetet. Hátha bosszúálló természet az öreg – savanyú képe után joggal feltételezheti róla az ember –, és akkor a vagánykodással Poci csak egy tartós ellenséget szerez magának. Könnyörögni azért megpróbált. Még a csomagot is felmutatta: irtó fontos küldemény, és már így is késésben van vele. De Sorompó urat nem lehetett meghatni. „Lassan járj, tovább érsz!” – mondta. Meg: „Türelem rózsát terem.” És állt a tárcsájával Poci előtt, mint akinek egy egész gépkocsioszlopot kell féken tartania.

Végre felharsant a jól ismert dudu, és a fák közül komótosan elődöcögött a kisvonat. Tele kirándulóval persze. Közöttük néhány ismerős srác, akik, meglátva Pocit, egyből harsogni kezdtek.

– Nézzétek, a bicajkirály!

– Hé, pocakos, hány kiló egy kilométer?

– Forduljatok fel! – morogta Poci az orra alá.

Több előjel azután már nem volt. Ezek is feledésbe merültek,

amint Poci a főútról a vár alatt elvezető mellékútra fordulva az órájára pillantott és ráébredt: taposás ide vagy oda, kerek félórás késésben van. És minden bizonnyal ennek a feledékenységnak köszönhette az őrült gondolat megszületését: lesz, ami lesz, átvág a nagy téren, azzal is nyere öt perccel.

Kezdetben veszélytelennek tűnt a dolog. A telep szélső házát elérve, az egyik beljebb fekvő épületnél megpillantott ugyan egy villámgyorsan elsuhanó alakot, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget. A tér felé közeledve is csak a hétköznapi járókelőkkel meg néhány ártalmatlan kis-kölyökkel találkozott. Sőt maga a tér is kihaltnak látszott, így azután teljes gázzal és különösebb izgalom nélkül húzott el Kumuluszék háza mellett, s jól bedőlve fordult rá a ház előtt elvezető keresztútra. Alig gurult azonban néhány métert, mintha a föld alól röppent volna elő, egy sárga gomolyag lódult eléje az útra. Rémulten húzta be a bicaj összes fékét. A kerekek kifarolva radírozták az aszfaltot. Koppanás nem hallatszott, zökkenés nem érződött, a sárga gomolyag mégis feljajdult, felbukfencezett, s néhány látványos hemperedés után kiterült a járdaszegély mellett.

Poci tüstént felismerte benne Falrahányt Borsót. És bár gyanította, hogy csakis valami újabb szélhámosságról lehet szó, ahelyett hogy sürgősen tovakerkezett volna, a földre döntötte a bicajt, és az „áldozathoz” rohant.

Addigra már ott volt az egész banda; Rados Gyula, Fazon, a turujások, s a házak, bokrok, kukásvödörök mögül, üvöltve és hadonászva egyre tódult a slepp.

– Elgázolta! Kinyírta! Teljesen kész a szerencsétlen! – jajveszékelt Rados a tumultus közepén.

– Rendőrt! Hívjatok rendőrt! – sipítózott Fazon.

A slepp meg üvöltötte hozzá a visszhangot:

– Rendőrt! Rendőőőőrt!

Poci tekintete vadul kutatta a tájat, hátha előbukkan valami segítség, legalább egy tekintélyes szemtanú, de csak Kumuluszt pillantotta meg. Ott ült a srác szokott helyén, közvetlenül a fejük felett, második emeleti lakásuk ablakában, hátát az egyik, lábát a másik ablakfának támasztva, s épp egy unott ásítást nyomott el. Poci megpróbálta szuggerálni a szemével, mozduljon már, szóljon valamit, nézzen ide legalább – de hiába. Kumulusznak – ezt sejtette volna – esze ágában se volt rájuk figyelni, ellenben a térdhajlata alól előkotorta a meteorológiai dunsztosüvegét, és egészen az orra elé tartotta. Teljesen fölöslegesen persze, hisz nem rövidlátó, és Poci lenről is nagyon jól látta a békát: ott kuksolt a létra tövében. Kumulusz a békájáról a felhőtlen égre pillantott, megcsóválta a fejét, visszarakta a dunsztosüvegét az ablakpárkányra, ásított megint egy hatalmasat, fejét az ablakfának támasztotta, vagyis visszasüllyedt a legteljesebb közönybe.

– Készakarva rohant bele! – kiabálta túl a tömeget Kócos, a főturujás.

Kötél, az alturujás mindjárt meg is toldotta:

– Szándékos veszélyeztetés!

„Micsoda?!” – hördült fel Poci gondolatban. Egy pillanatra úgy előntötte a düh, hogy hírért és természetét meghazudtoló elszántsággal esett neki a kölykök hullámzó gyűrűjének.

– Nem igaz! Hozzá se ért a bicaj! Engedjetelek hozzá! – kiabálta, jobbra-balra osztogatva a könyökével. Sikerült is a kör belsejébe, a mozdulatlanul heverő Falrahányt Borsó közvetlen közelébe jutnia. Éppen szembe Rados Gyulával, pontosabban szólva Rados Gyula fenyegetően meredező öklével. Ettől szemvillanás alatt elszállt ugyan a dühe, de már nem volt visszaút.

Rados ökle mozdult egyet az orra felé.

– Ezért kihúzod a gyufát, nyavalyás!

Ez volt az első olyan pillanat, amikor Poci kis híján elbőgte magát.

– Hozzá se értem, esküszöm! Semmi baja se lehet!
– Eszméletlen! – üvöltött Fazon közvetlenül a füle mellett.
– Ő szaladt elém! – könyörgött Poci.
– Ezt majd meséld a rendőrségen! – mordult rá Kócos a túloldalaról.

– El is mesélem, ne félj! Tanúim vannak! – Ezt ugyan meg-gondolatlan-ság volt mondanía, de ha már kimondta, mondja végig. – Kumulusznak látnia kellett!

A tömeg elnémult, minden szem Kumulusz felé fordult. Kumulusz meg persze épp az eget tanulmányozta nagy figyelemmel.

– Hé, Kumulusz, láttál valamit? – kiáltott fel neki Fazon.

– Még semmit! – rázta a fejét Kumulusz. – Pedig a fátyol-felhőknek már látszani kéne.

A tömeg harsány kacajjal fogadta a bejelentést. Rados Gyula átlépett az öccse fölött, és megmarkolta Poci mellén az inget.

– Sok a szöveg, kisfiam! Azt ajánlom...

A „hulla” váratlanul megmozdult, és megkocogtatta a síp-sontját.

– Mit akarsz? – nézett le rá mérgesen.

– Magamhoz térhetek? – tudakolta Falrahányt Borsó félén-ken. – Már bicajoznak.

Rados elnézett a fejek fölött, kajánul elvigyorodott, s elen-gedte Pocit.

– Na végre!

A gyűrű szemvillanás alatt szétfoslott. A srácok üvöltve lódultak a bicaj után, amelyen – egyedülálló piros bőrszerelé-sében – Méri ült, s komótosan taposta elfelé a pedált.

Poci mindent megértett.

– Rablók! Csaló gazemberek! – Rohant volna a bicaj után, de egy kéz elkapta a nyakát.

– Semmi izgalom, kisfiam! Csak kapsz egy kis leckét sza-bályos közlekedésből.

Hát persze hogy Lada! Hogyan reménykedhetett egy másodpercig is abban, hogy a banda a vezére nélkül támadt rá? Izmai elernyedtek. Sőt még egy jámbor vigyort is sikerült a képére erőszakolni, hadd lássa Lada, nem tiltakozik, nem ellenkezik, esetleg még tetszik is neki ez az otromba tréfa. Mert Lada ellen csak egy védekezés van: a teljes megadás. Lada olyan, mint a bika: minél jobban ficáncol az áldozat, annál jobban döföli. Add meg magad, ne mozdulj, hódolj be, s akkor nagyobb baj nélkül megúszod.

„Csak a bicaj is megússza!” – jutott eszébe Pocinak, amint megszabadult Lada karjától, s az üvöltve távolodó kölyöksereg után bámult.

Lada, Rados, a két turujás, na meg az egyik távolabbi bokor tövébe húzódott, s ott komor képpel ücsörgő Falrahányt Borsó kivételével, az egész társaság a meglehetősen bizonytalanul kerekező Méri nyomában nyargalt.

– Dobd ki az indexet!... Hajrá, egyedül!... Vigyázz, Méri, forog a hátsó! – Efféléket üvöltöztek, miközben nem kímélték se az út menti virágágyásokat, se a járókelőket. Egy idősebb nénit valósággal megpörgettek rohantukban; a néni segítségért kiáltott, majd miután kikerült a sodrásból, pihegve dőlt egy fának.

– Szörnyetegek! Vadlovak! Sátánfattyak!

A „sátánfattyak” közben egy másik nénin gázoltak keresztül, aki zöldséggel teli szatyrával igyekezett elhessegetni őket magától – kevés sikerrel.

– Ha nem tesznek valamit ellenük, bizony úristen visszaköltözök a tanyára! – kiáltott fel az egyik ablakba. Ott azonban a teljesen kopasz – és egyes híresztelések szerint nem teljesen beszámítható – Tóvári úr könyökölt, akitől a néni igazán nem számíthatott segítségre, de még részvétre sem. Tóvári úr feltűnő élvezettel figyelte az ő „mindennapi cirkuszi előadását”, s kajánul kiáltott le a néninek:

– Ott sincs menekvés, nagysád! Az ifjúság előzönlí az egész világot!

– Ez ifjúság?! Na hiszen!... – legyíntett a néni, s ruháját rendezgetve, gyors léptekkel eltipegett.

A nagy rajcsúrra egyre több ablak népesedett be, innen is, onnan is dühödtt meg kétségbeesett kiáltások röpködtek az elhőmpölygő kölyökbrancs után.

– Az öregtelep huligánjai! Az öregtelepiek szabadítják ránk őket minden áldott nap!

– Miket beszél? Hiszen a maga kölyke is ott tombol!

– Unatkoznak, az a baj!

– Se nádpálca, se pofon, csak a nagy büdös szabadság!

– Ez egyszerűen kibírhatatlan!

– Úristen! Csak volna itthon az uram!

Az ABC-áruházzal szemközti ház egyik ablakából kövér asszonyosság kiabált le egy, a ház előtt álló kukásvödörknél szöszmötölő bácsikának.

– Jenő, az istenért, csinálj már valamit!

A bácsika – alighanem a férje – felnézett az ablakra, dühödten megragadta és felborította az egyik szeméttel teli kukásvödört.

– Parancsolj, drágám! Ez minden, amit tehetek!

Méri – nyomában az üvöltő sleppel – időközben megkerülte a teret, és Pociékhoz közeledett.

Poci, bár gyanította, hogy reménytelen, megpróbálta könyörgőre fogni a dolgot.

– Holnap becsszóra önként odaadom, csak most eresszetek! Borzasztó sürgősen el kell mennem valahova.

– Beszél itt valaki? – fordult Lada Radoshoz.

– Én egy szót se hallottam – vonogatta Rados a vállát.

– Én még annyit se! – lépett Ladához Kócos, a főturujas.

– Akkor jól hallottam – jelentette ki Lada elégedetten, s indult Méri fogadására.

Poci kínjában nagy vakmerőségre szánta el magát. Lada után lódult, s odakiáltotta neki:

– Megmondalak a bátyádnak, tudd meg!

Lada úgy pördült vissza, mint akit alattomos rúgás ért. Két szökelléssel Poci előtt termett, szeme fenyegetően izzott, öklét Poci orra alá nyomta.

– Azt akarod, hogy a fogaidat is kölesönvegyem? – s még mielőtt Poci megnyikkanhatott volna, előrenyomta az öklét.

Rados remek időzítéssel tolt ki a lábát, a hátratántorodó Poci szépen felbukfencezett benne. Estében a kis csomag kihullott a zsebéből, s elgurult az aszfalton. Kötél, az alturujás lecsapott rá.

– Né, foci! – S már dobta is a csomagot Kócosnak. – Kapd el!

Kócos, mint a legyet, röptében kapta el a csomagot, s megiramodott vele.

Poci rémulten vetette magát Kócos után. Már csak ez hiányzott.

– Add vissza! Tessék azonnal visszaadni!

Kócos vigyorogva megfordult, áthajította Poci fölé a csomagot – egyenesen Kötél kezébe, aki ellenkező irányba kezdett futni vele.

Közben Méri befutott a bicajjal. Lada elkapta a kormányt, s erejét fitogtatva tartotta mindaddig, amíg Méri le nem kászálódott róla.

– Klassz volt, mi?

– Forog – mondta Méri egykedvűen.

– Forog?! – csillant meg Lada szeme. – Na ide süss! – Felpattant a kerékpárra, maximumra állította a sebváltót, s beletaposott a pedálba. A srácoknak meg odakiáltotta: – Aki utolér, azé a következő kör!

A slepp üvöltve vetette magát utána. Ezúttal velük rohant Rados is. Méri meg – a maga hintázó járásával – a járda szélén battyogva követte őket.

Legszívesebben Poci is rohant volna, hogy legalább lássa, mit művelnek a bicajával. De hát itt volt a szelep! Helyesebben Kötélnél volt, s ha Ladáék visszaérnek, már aligha reménykedhet a visszaszerzésében. Most, a távollétükben, talán megpróbálkozhat valami határozottabb fellépéssel. Fordult is nyomban Kötél után, de már elkésett. Az alturujás egy csatornalefolyó fölött állt, és szomorúan nézett lefelé.

– Beleesett! – motyogta pityergést mímelve. – Beleesett szegény foci. Elvitte a moslék.

Így azután nem maradt más Poci számára, mint lehuppanni a járdaszegélyre, marokba temetni az arcot, és a sorozatos csapások után még megmaradt kevéske lelkiezőt mozgósítani, hogy legalább nyilvános bögés ne legyen a dologból.

4.

– Semmi? – pillantott föl Andris Kapufára.

– Semmi!

– Már egy órája itt kéne lennie!

– Azzal a duzzadt testével, mi?

– Biciklivel ment.

– Röhögöm kell!

Andris a kissámlin ült, nekidöntötte fejét a konyhakredencnek.

– Inkább folytasd!

– Egy frászt, öregem! – csóválta meg Kapufa a fizikakönyvet. – Mára elég volt!

– A gyakorlati alkalmazásról még nem beszélünk – érvelt Andris szelíden.

– Füttyülök rá!

– Úgy látom, nem akarsz visszakerülni a csapatba.

Kapufa arca összefacsarodott. Odasózott egyet a fizikakönyvvel az ablakpárkánynak.

– A bűdös életben nem fogom megérteni, minek ahhoz a közepes fizikából!

– Az edzőnek igaza van. Egy focistának se hátrány, ha némi ésszel rendelkezik.

– A focista esze a lábában van! – jelentette ki Kapufa mély meggyőződéssel.

– Jó! – vigyorgott Andris. – Akkor ezután majd a lábaddal társalgok. Kedves kapufaláb, szíveskedj közölni a gazdáddal, hogy a feltétel, az feltétel, a megállapodás pedig megállapodás. Ha nem hajlandó a tárggyal foglalkozni, mehet a jó fenébe, mert én segítségére vállalkoztam, és nem rimánkodásra.

– Rosszabb vagy, mint az öreg falábú! Az legalább nem sértegeti az embert.

– És légy szíves csukd be a könyvet. Olvasni az öcsém is tud. Kapufa fintorogva becsukta a könyvet, de az ujját azért benne hagyta.

– Kérdezz!

Andris fölénye teljes tudatában trónolt a sámlin. Bőre kellemesen bizsergett; lám, hovatovább második hónapja tart ez a játék Kapufával, a srác, ha néha elveszíti is a türelmét, végeredményben ideszokott, és nyilván hálát is érez, elvégre az együttműködés eredményeként már két tárgyból sikerült teljesítenie az edző feltételeit, és a jelek szerint a harmadikból se adja közepesnél alább. Ez már önmagában is nagy diadal és örömforrás.

Sokkal fontosabb és örömtelibb azonban magának Kapufának a megnyerése. Mégiscsak klassz dolog, hogy a nagy Kapufa, az iskola, sőt az egész telep egyik kedvence és büszkesége éppen neki, Bogdán Andrisnak lett a barátja. Mert a barátja lett, az nem is vitás. Lada Jocit meg eszi a penész. Nagyon igyekszik úgy viselkedni, mint aki föl se veszi az egészszet, de sok apró jellel azért elárulja magát. Hogy olyan gombóc ez, amit sehogy se bír lenyelni. És ez is ott van az örömforrások között.

A legszebb persze az volna, ha szövetségesnek is sikerülne megnyernie Kapufát. Kapufa mégiscsak Kapufa, egymaga többet ér, mint Poci, Pikó meg Bagoly együttvéve. Egyelőre, igaz, nem mutat valami nagy hajlandóságot, de remélhetőleg csak azért, mert még nem látta meg a fantáziát Andris elképzeléseiben. Ebben a rakétában se, például. Sebaj, majd meglátja. Ha sikerül az akció – és miért ne sikerülne? –, a szeme is fennakad az elismeréstől.

– Hát, kérlek szépen! Szíveskedjél megmondani nekem, mi vezet jobban a hőt, a vas vagy az alumínium?

– Még szép, hogy a vas!

– Úgy! Ha tehát én kézbe veszek egy vascsövet, te meg egy ugyanolyan vastag alumíniumcsövet, a végét mindketten a láng fölé tartjuk, akkor az én kezemet kezdi előbb sütni, tehát nekem kell először elhajítani. Stimmt?

– Stimmt!

– Hacsak nem vagyok fakír.

– Hacsak.

– Kipróbáljuk?

– Még szép!

Ez jó. Nagyon jó.

Egy kis töprengő körömrágás után Andris megrohmozta a ládáját, s félperces kotorászás árán sikerült is előbányásznia a kísérleti tárgyakat: egy vas- meg egy alumíniumcsövet.

– És a láng? – kérdezte Kapufa.

Az ám, a láng! A konyhakredenc tetején ott volt a kis bonbosdoboz az áramszüneti gyertyákkal. Vadonatúj, hófehér gyertyák! A rakétaállvány átvándorolt a konyhaasztalra, s a villanyrezsó egy-egy platnijára ragasztva mihamar ott lángolt két gyertyaszál.

Andris Kapufa kezébe nyomta az alumíniumcsövet.

– Háromra bedugjuk!

- A közepibe!
- És neked kell tovább bírni!
- Még szép!

Andris számolt, s a két cső besiklott a lángra.

Teltek a másodpercek.

Kapufa fintorogni kezdett. Andris változatlan hévvel mosolygott. Ez látnivalóan bosszantotta Kapufát, maga is mosolyogni próbált. A következő pillanatban azonban egy fájdalmas „au” kíséretében elhajította a csövet. Szerencsés dobás volt, a cső centiméterekkel az üvegezett konyhakredenc fölött süvített el, nekivágódott a falnak, majd éles csörrenéssel a kredenc mögé hullott.

– Csalás az egész! – dühöngött Kapufa, hevesen szopogatva megpörköltödött ujjait.

A kísérlet értékelésére nem maradt idő. Isti robbant be a konyhaajtón, nyomában a két teli szatyrot cipelő anyuval.

– Sziasztok! Kész a rakkentyű? – Nyomult egyenesen a konyhaasztalhoz, előredőft orral, mint egy szaglászó vadászvizsla.

– Anyu, nézd, milyen klassz!

Anyu azonban nem osztozott kisebbik gyermeke lelkesedésében. Lezöttyentette szatyrait a konyhakőre, s rosszat sejtető döbbenettel csapta össze a két tenyerét.

– Jesszumáriám, András! Mit csináltál már megint a konyhából?

– Kezicsókolom – motyogta Kapufa, illedelmes törzshajlítással.

Így aztán, mire Poci – tépetten, mocskosan, baljában a letörött visszapillantó tükörrel – bevánszorgott végre, a két fizikust elmélyült takarítás közben találta. Kapufa egy seprűvel a szögeket terelgette, Andris meg a szerszámokat gyűjtögette a ládába.

Poci megjelenése persze jó ürügyül szolgált a munkálatok felfüggesztésére. Annál is inkább, mert anyu az ellentmondást nem tűrő rendcsinálási parancs után fél ládányi szennyessel bevonult a fürdőszobába. „Látni se bírom ezt a borzalmat!” – mondta, pedig a villanytűzhelyen a gyertyákat meg az olajfestékfoltokat nem is vette észre.

Kapufa, Pocit meglátva, ámulatában a seprűt is kiejtette a kezéből.

– Mi történt veled? Karamboloztál?

– Úgy is lehet mondani – gügyögte Poci szenvedve.
– Ladáékkal.

Andrisban egy csapásra lefonyadt a szemrehányó indulat.

– Mit műveltek veled?

– Elém szaladt az a kis nyavalyás. Az a Falrahányt Borsó...

– Őt csak ne bánts! – rikkantott Isti az ajtóból. – Ő egy áldozat!

– Téged ki kérdezett?! – förmedt Andris az öccsére. Pocinak azonban tetszett a kifejezés. Még a szeme is felcsillant.

– Úgy is csinált, mint egy áldozat! Egy színész se játszhatta volna jobban. És amíg én megpróbáltam életet verni bele, Ladáék aljasul elmarták a bicajt.

– Borsót csak belerángatták! Nem direkt csinálta! – ágált Isti nekitüzesedve. S mert kivételesen nem szólt rá senki, hát fújta tovább. – A bátyja, az a fődisznó! Őt kell elintézni!

– Az egész brancsot, öregem, tudod, mi az? – suhintott egyet Kapufa az öklével. – Bele mind egy kukásvödörbe! Platty, platty, platty, bumm!

Andris elvagyorodott, tetszett neki Kapufa haragja. Biztató jel. De kukásvödörről meg hasonlóról szó se lehet. Ezt azért nem árt tisztázni.

– Ne hadonássz, légy szíves! Ököllem semmire se megyünk.

– Már mint hogy ezzel? – bökte előre Kapufa az öklét.

- Azzal. Még ha tudnál is mit kezdeni vele.
- Szóval, szerinted ez nem ér semmit!
- Lada ellen semmit.
- Bezzeg a te rozoga rakétád!
- Például.
- Attól majd megijednek!
- Azt nem hiszem.
- Akkor meg mire jó? Irtó kíváncsi vagyok!

Andris gyorsan rágni kezdte a körmét. Semmi kedve se volt még egyszer elmagyarázni Kapufának a dolgot, mert abból megint csak szájferdítés lesz. Kellemetlenek ezek a szájferdítések. Az embernek az az érzése támad tőlük, mintha valóban nevetséges dolgokat mondana, mintha az elképzelése valóban csak afféle gyerekes álmodozás volna.

Szerencsére Poci zokon vette, hogy elterelődött róla a figyelem, s kiszabadította Andrist a kínos helyzetből.

– És Rados Gyula a tükrömet is letörte! Ezért akár a rendőrségen is feljelenthetném! Szándékos rongálás!

– Végül is hányan voltak? – kíváncsiskodott Kapufa.

– Az egész banda, öregem! Lada, Rados, Fazon, Méri, a turujások... Na meg a slepp! Vagy harminc rohadt kiskrapek!

– Méri is ott volt? – szaladt fel Andris szemöldöke.

– Hogy ott volt-e? – csattant fel Poci. – Az ő kedvéért csinálták az egészet! Ő kapta az első kört is! És aztán még hármat!

– Az összesen négy – próbált szellemeskedni Kapufa.

– És a szelep? – jutott eszébe Andrisnak. – Azzal mi van?

Poci most már egészen közel került a bőgéshez. – Rendőrség kell ide, nem büvészkedés! Megmondta a mamám is!

– A szelepet kérdeztem! – toppantott Andris nyugtalanul.

Pocinak szaporán járt a szeme, mintha kapaszkodót keresett volna. De nem talált.

– Nincs – nyögte alig hallhatóan.

– Hogyhogy nincs? Manó a leghatározottabban megígérte!
– A turujások elcupfolták. Belabdázták a csatornába.
– Szétverem a pofájukat! – lendült neki ismét Kapufa.
– Hogyhogy belabdázták? – értetlenkedett Andris. – Fogták és bedobták?

– Úgy valahogy... – motyogta Poci, és most már menthetetlenül csorogni kezdett a könnye. A cseppek végigszánkáztak az orrán, és lepottyantak a konyhakőre.

– Megette a fene! – zötytyent le Andris a hokedlira.

– Kérni kell Ma... hanótól még egyet, ha... ha annyira fontos – hüppögte Poci.

– Annyira fontos! – szökkent talpra Andris. És még mielőtt elárulta volna a szándékát, Isti harsány anyuzással már vágatott is a fürdőszoba felé.

Anyu csak a lépcsőházban érte utol a három száguldó alakot. Ott is csak utánuk kiáltani volt ideje, árulnák el legalább, hová szöknek a rendcsinálás elől.

Andris futtában visszakiáltott valamit, hogy muszáj, meg halálfontos, meg hétre legkésőbb, és akkor mindent megcsinál – nem lehetett érteni.

– Mit szólsz ehhez a pimaszsághoz? – fordult anyu jobb híján Istihez.

– Mert neki mindent szabad! – méltatlankodott Isti. – Én meg egy koszvadt kisnyulat se hozhatok a lakásba!

5.

Amint a három fiú kikanyarodott az Andrisék háza előtti belső terecskéről a nagy térre, az egyik bokor mögül Falrahányt Borsó óvakodott elő. Várt kicsit, majd két ujját a szájába vette, s három éleset fütyentett. Pár másodpercre rá Isti feje jelent meg odafönt az ablakban.

– Mi van?

Borsó nem akart hangoskodni, csak a kezével magyarázta Istinek: beszélni óhajt vele.

Isti bólintott, eltűnt az ablakból. Fél perc elteltével már csörtetett is ki a kapun. Borsó a bokrok közé húzódva, komor képpel várta.

– Szia, Borsó, mi van?

Borsó arca még inkább elfelhősödött.

– Azért jöttem, hogy megmondjam.

– Mit? – bámult rá Isti, mintha nem sejtette volna.

– Hát azt. Ha eltűnök, te tudni fogod, hol vagyok!

Ez Falrahányt Borsó! A legkisebb zűr, és máris pánikba esik.

A zűr viszont maga keresi magának.

– Történt valami?

– Nálunk mindig történik valami.

Isti elhúzta a száját.

– Az a hecc a pocakossal, mi?

– Tudsz róla?

– Persze. – Isti egy almát hámozott ki a zsebéből, Borsónak nyújtotta. – Csak ezt találtam.

Borsó habozás nélkül falni kezdte az almát.

– Színészkedésért senkit se visznek intézetbe – jelentette ki Isti.

– És ha ez az utolsó csepp a pohárban?

– Ne röhögtesse!

– A muter már a múltkor megmondta, hogy betelt.

Isti összefonta a karját a mellén.

– A szülőknél az a dolguk, hogy fenyegetőzzenek. Így tartják sakkban a gyereket. Az anyu is mindig fenyegeti az Andrist, hogy kidobja a cuccait. És most se dobta ki, pedig a krapek a takarítást is ellőgta.

– Az más. Az én muteromnak tényleg elege van. Már sírt is.

– Akkor se belőled van elege, hanem a Gyulából.
– Belőlem is. Megmondta. Pedig én nem akarok semmi cirkuszt csinálni. Csak a Gyula akar.

– Te meg mész vele.

– Muszáj.

– Mért muszáj?

– Mert muszáj.

– Olyan nincs!

Borsó elhajította a csonkig lerágott almacsutkát, kezét a nadrágjába törölte.

– Nincs több?

– Kaphatsz naponta ötöt is – mondta Isti. – Meg hozzá az uzsonnámat. Tudod, mi az ára?

– Tudom hát – bólintott Borsó. – Lassacskán lehet róla szó.

Isti szeme felcsillant.

– Ez komoly?

– Komoly hát. Már elég nagyok.

Isti felnyihogott örömében, ugrált egy sort, ahogy Andris szokott.

– És pontosan mikor?

– Még egypár nap, és lehet.

– De pontosan! – izgult Isti.

– Holnap megmondom.

– Miért nem most?

– Holnap.

– Rendicsek! – sóhajtott Isti. – Legyen holnap.

– Most megyek. Szia!

– Szia!

Borsó zsebre vágta a kezét, s gyors léptekkel távozott. Persze nem a nagy tér, hanem a terecske hátsó kijárata, a garázsok felé, ott feltűnés nélkül jöhetett-mehetett az ember.

– Akkor holnap! – kiáltott utána Isti.

Borsó nem fordult meg, csak bólintott.

Isti visszaszökdécselt a házba, élesekét nyikkantott örömben. Ha komolyan beszélt az ürge – gondolta –, nincs nála klasszabb barát a világon. Kérdés, komolyan beszélt-e? Mert Borsónál sosem tudhatja az ember.

6.

Ósrégi tapasztalat: ha valaki gyorsan akar kijutni Manóhoz Orgonásligetre, nem a városon átvezető főúttal, még kevésbé az örökké késve induló – ha egyáltalán elinduló – kisvonattal kísérletezik, hanem felcaplat szépen Komlóstetőre. Öreg, kátyúkkal telilyuggatott aszfaltút kanyarog itt, megkerüli a Kohászati Műveket, az újtelepet, sőt az öregtelepet is, s csak jóval odébb, a vár mögött fut ki a főútra. Az üzemek meg az építkezések teherautóin kívül más jármű nemigen merészkedik ide, azok is komótosan döcörésznek kátyútól kátyúig, megvan viszont az a felbecsülhetetlen értékű jó tulajdonságuk, hogy első intésre föl-szedik a kéredzkedőket. Legtöbbjük nem is Orgonásliget felé tart, mégis előbb odaér, aki velük próbálkozik.

Volna persze még egy lehetőség: a bicaj.

Poci, ha másért nem, hát vezeklésképp oda is adná. Csábító lehetőség, szó se róla, de Andrisnak most sokkal fontosabb Kapufa. Ha egyszer hajlandó őt elkísérni Manóhoz, akkor ezt muszáj kihasználni. Márpedig ketten mégse ülhetik meg a bicajt. A bicaj kibírná, ők nem bírnanak az emelkedővel.

Csak egyvalami volt kínos: Kapufa hallani se akart holmi biztonsági kerülőkről. Hiába magyarázta Andris, hogy ő is csak az esetleges idővesztéstől tart – ami azért nem volt egészen igaz –, Kapufa hajthatatlannak bizonyult.

– Nincs a világnak az a Lada Jocija, aki elől énnekem bujkálni kellene! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő fölényel. – Te

mehetsz, amerre akarsz, én most már csak azért is átvágok a téren. Majd odafönt a pléhkrisztusnál találkozunk.

Így azután nekivágtak a nagy térnek.

Poci egyelőre velük tartott. Azon medítált, nem illenék-e jóvátennie a jóváteendőket, s legalább felajánlani, hogy majd ő kikarikázzik Manóhoz egy másik szelepért. Valószínűleg úgymint lebeszelnék, mennie nem kellene, de legalább a jó szándékát elismernék. Csakhogy amikor az előtte haladókra nézett, ijesztő gondolata támadt. Úgy festettek ott hárman, mint akik bosszúállásra vonulnak. Ha Lada meglátná őket, biztos erre gondolna. És mire kiderülne, hogy szó sincs ilyesmiről, a nyakukon volna az egész brancs. Na nem! Pocinak már elege volt Ladáékból. Gyorsan felpattant a bicajra, s valami magyarázkodásfélét mormolva kereket oldott.

A legeslegutolsó pillanatban. Épp a kettes toronyház előtt haladtak el, s a toronyház mögött ott rajcsúrozott a díszes társaság. Két kukásvödrot állítottak a falhoz, s vagy tíz méterről mindenféle kavicsokkal meg tégladarabokkal bombázták. Egyedül Méri nem vett részt a célbadobósdiban, a ház túlsó sarkát támasztva napoztatta az arcát.

– Csak semmi kötözködés! – figyelmeztette Andris Kapufát. Úgy tett, mintha észre se venné Ladáékat. Kapufa azonban, két kezét hanyagul zsebre vágva, kihívóan feléjük vigyorgott, sőt oda is köszönt:

– Helló!

Páran rápillantottak, aztán folytatták a hajigálást. Nem törődtek vele.

Kapufa fölényesen megszívta az orrát. – Na látod!

Ötlépésnyire se távolodtak el a házfal vonalától, amikor egy jókora tégladarab csattant orruk elé az aszfaltra. Kapufa tüstént megpördült. A tettes – egy félmeztelen kiskölyök – pimasz vigyorral bámult a képébe.

– Hagyd a fenébe, nagyon kérlek! – próbálta Andris továbbtaszigálni Kapufát, ám az kirántotta magát a kezéből, s lépett egyet a kiskölyök felé.

– Megmondjam, mivel szórakozz?!

A kölyök csak vigyorgott, újabb követ kapott fel a földről.

– Teszed le?! – mozdult Kapufa fenyegetően.

– Hagyd békén! – szólt utána Andris könyörögve, de hiába. Kapufa kihúzta kezét a zsebéből, s ment neki a kiskölyöknek. Az meg hirtelen mozdulattal Kapufára hajította a követ, aztán futott egyenesen Ladához.

– Verekedni akar!

Lada fölnézett.

– He?

– Nekem akar jönni! – nyöszörögte a kiskölyök.

Lada keskenyre húzta a szemét.

– Fuss, te hülye! – súgta Andris Kapufának, s mint alig egy órája Poci, most ő pislogott riadtan segítség után. Persze, hiába. Háromnegyed öt felé járt, felnőttest ilyenkor véletlenül se lehetett találni errefelé. Az ABC-áruház előtt nyüzsögtek ugyan néhányan, de azoknak Andris hiába is akart volna kiabálni. De nem is akart. Azt azért nem. Inkább a nyúlcipő.

– Pucoljunk!

Kapufának esze ágában sem volt pucolni. Megállt, csípőre tette a kezét, s kihívó vigyorral várta Ladát.

És Lada jött. Mögötte szemvillanás alatt felállt a harci félkör. Néma csendben zajlott az egész, csak a szemek villogtak.

Andrisnak megforrósodott az arca. Mérit nézte, Méri meg őt, de nem mozdult el a ház sarkától. Aztán a sorfal eltakarta őket egymástól.

Lada ott állt meg közvetlenül Kapufa előtt.

– Mit akarsz te, kisfiam?

– Tőled semmit – ferdítette el Kapufa a száját.

– Akkor mit ugrálsz itt, mint egy begurult bakkecske?
A slepp felröhögött, de gyorsan el is némult.

– Egyelőre csak te ugrálsz! – mondta Kapufa.
Lada előredőlt, összefeszült a hasuk.

– Mit csinálok én? – susogta Kapufa arcába. Lendített egyet a vállán, Kapufa megbillent, de visszafeszült.

– Ne hülyéskedjetek! – próbálta Andris menteni a menthetőt.
De csak azt érte el, hogy Lada őt vette célba.

Félretaszította Kapufát, s rátámadt:

– Ki a hülye, kislám?
– Én vagyok a hülye! Amiért egyáltalán szóba állok veled!
– Igeeen? – Lada Andris orra elé lendítette az öklét. Ez volt a kedvenc mutatványa. Nekifeszítette öklét a kiszemelt áldozat orrának, s ha az nem mutatott kellő alázatot, az ököl, mint egy bunkó, előrenyomult. Andris tudta ezt. De még mielőtt eldöntötte volna, milyen képet is vágjon a dologhoz, Kapufa odaugrott, ellökte Ladát.

– Őt csak hagyd békén, jó?
A slepp felhördült. Valaki el is kiáltotta magát:
– Adj neki!

Ladának nem kellett biztatás. Ökle követhetetlen gyorsasággal előrelendült, s vállon találta Kapufát. Kapufa megtántorodott, s mielőtt visszanyerte volna egyensúlyát, már kapta is a következőt a másik vállára. A harmadik elől azonban ügyesen elhajolt. És miközben Lada ökle elsüvített a levegőben, Kapufa cipőjének az orra Lada sípcsontján csattant.

Lada feljajdult, és most már komolyan nekiment Kapufának. Egyoldalú bunyó volt. Kapufa cséphadaróként forgatta a karjait, ám ez mit se ért Lada cseles és fájdalmas ütései ellen.

– Csapd le! Csapd le! – üvöltötte ütemesen a slepp.

Ladát valóban efféle szándék vezérelhette, mert egymás után kétszer is telibe találta Kapufa orrát. Kapufa a vér sós ízét

érezte a szájában. Ennél sokkal jobban dühítette azonban, hogy bárhogy igyekezett, képtelen volt megrúgni Ladát. A helyzet kezdett tragikussá válni.

A menekülést Andris hozta. Meglátva a vért Kapufa arcán, nekiugrott Ladának, félrelökte, Kapufára meg ráordított:

– Rohanj!

Nem kellett kétszer mondani. Kapufa villámgyorsan sarkon fordult és menekült. Andris utánavetette magát. De a sleppből valaki – Rados? – utánanyúlt a lábával. Andris hasra vágódott a fűvön, de azonnal felpattant, és rohant tovább. Harsány röhögés meg egy kő röpült utána.

– Kapjuk el! – kurjantotta Kócos.

Néhány sleppbéli kiskölyök megiramodott. S hogy a zöm nem mozdult, az egyedül Méri miatt volt. Méri, aki időközben előkeveredett a háttérből, széles mozdulatokkal verte egymáshoz a két tenyerét. Vagyis tapsolt.

– Neked meg mi bajod? – mordult rá Lada.

– El vagyok ragadtatva! – kiáltotta Méri túljátszott lelkese-déssel. – Óriási voltál!

A slepp csak a szavak tartalmát értette. Üvöltve éljenezte Ladát. A menekülőkkal senki se törődött többé.

7.

A menekülők a Komlóstetőre vezető meredek földút partján ültek és lihegtek. Kapufa az inge sarkával tunkolta az orrát.

– Vérzik még?

Andris a fejét rázta.

– Tiszta hülye vagy! A fenének kellett kikezdeni velük?

– Pardon! Ők kezdtek ki mivelünk!

– Tökmindegy! Az ilyen idióta kakaskodásból csak mi húzhatjuk a rövidebbet.

– Azért kapott egyet ő is a csontjaiba! – próbálkozott Kapufa egy fölényes vigyorral.

– Egyet! Amire hattal felelt! És hatvannal is felelt volna, ha meg nem pucolunk.

– Elég szégyen volt megpucolni. Most rajtunk röhög az egész telep.

– Te először pucolsz előle, ugye?

– Először.

– Azért tudhatnád, hogy ha maradsz és hagyod magad hülyére verni, akkor ugyanúgy rajtad röhögnének.

– Úgy mégiscsak más.

Andris fölállt.

– A fej, kisfiam, gondolkodásra való. És nem arra, hogy büszkeségből szétveresd Ladával. Mert szétveri. Erősebb nálad. Úgy bunyózik, mint egy menő. Ladát ököllet nem lehet megverni. Csak fejjel. – Andris megkocogtatta a fejét. – Fejjel! Érted, kisfiam?

– Muszáj egyáltalán megverni? Elkerülni is lehet.

– Ezt komolyan mondd?

– Csak mondom.

– Mert Poci is ezt mondja. Meg Pikó is. Bagoly is. A mamám is. Mindenki ezt mondja! Kerüld el, kisfiam! Kerüld el, öregem! Nem muszáj neked a téren csatangolni. Maradj te csak itt a mi kis belső udvarunkon. Mind ezt mondják. Vagy pedig kimennek, és úgy ugrálnak, ahogy Lada Joci fütyül nekik. Hát vedd tudomásul, hogy én se egyikből, se másikból nem kérek. Hát ezért.

Kapufa bizonytalanul pislogott. Aztán fölnézett Andrisra, és elvigyorodott.

– Jól van, na! Azért kösz a segítséget. A nyakam tettem volna rá, hogy otthagysz a pácban.

Andris legyintett, indult tovább fölfelé. A témára nem volt érdemes több szót vesztegetni. Mert amit még mondhatott volna,

azt célszerűbbnek látszott elhallgatni. Hogy mindent összevetve tulajdonképpen örül ennek a kalandnak. Ha mégoly kellemetlen és kínos volt is, nem jött éppen rosszul. Se Kapufa, se az „ügy” szempontjából.

8.

A kerti székekkel megrakott Csepel az orgonásligeti autóparkolónál rakta le őket. Innen esett a legközelebbre – futva mindössze öt percre – Manó mesetanyája.

Hétköznap lévén, az óriás tölgyek árnyékában csak néhány autó ácsorgott. Kapufa persze ennyi közt is talált megbámulnivalót. „Öregem, már ezért érdemes volt kijönni!” Andris megértő türelme fél perc alatt elszivárgott. S mert az ablakhoz tapadó Kapufa nem volt hajlandó meghallani a sürgetést, fizikai eszközkhöz kellett folyamodni; a karjánál fogva tovaráncigálni.

A hegyi sétányon Manó kertje fölé érve azután ő volt az, aki ráért. Nekitámaszkodott a nyírfa korlátnak, s áhítattal szemlélte a csodát.

– Ezt bámuld, pajtás! Ezen aztán van mit bámulni!

Való igaz. Olyan volt ez a kert ott a sziklás patakmederben, mint egy csodálatos játékerszág. Mint egy mesevilág, amelynek azonban minden részlete, minden kis darabkája a valóság hú tükörképe. A patak vize keskeny csatornákon futott szét, a csatornákon apró vízimalmok, vízkerék hajtotta szerkezetek működtek, favágó emberek, fára mászó medvebocsok, füvet harapdáló muflonok, békára vadászó vízimadarak, ruhát sulykoló nénikék. A sétánnyal szemközti mederoldalon miniatűr hegyi falu piroslott, amelybe a mederfenékről a sziklák között miniatűr csillesor vitt fel. A csatornák közti magaslatokon a környék nevezetes épületeinek teljesen élethű makettjei álltak: a Palotaszállóé, a tv-toronyé, az őskohóé, a Kohászati

Művek nagyolvasztójáé, a váré, a környék menedékházaié. És mindeme csodák Manó játékos fantáziáját s utánozhatatlan ügyességét hirdették és dicsérték. Andris hosszú percekig képes volt moccanatlanul elácsorogni fölöttük, átengedve magát a látvány borzongató izgalmasságának. Ennél csak egyet szeretett jobban: a csatornák zsilipeit vezérlő elektromos kapcsolótáblát. Mert elképzelhetetlen gyönyörködtetőbb szórakozás annál, mint mikor az ember csak nyomogatja a gombokat, s odalent apró zsilipek nyílnak és csukódnak, szerkezetek állnak le, s lendülnek újra mozgásba – az alkalmi nézősereg legnagyobb ámulatára. Ám a legeslegcsodálatosabb, hogy erről a kapcsolótábláról csak kiválasztott személyek tudnak. A csodakert ház felőli végében álló, kerek kútnak álcázott faépítmény titkába Manó csak a szívéhez legközelebb álló barátait avatta be.

– Nyugdíjas villanszerelő létére több esze is lehetne.

– Hogy érted ezt?

Kapufa elferdült szájjal pislogott lefelé.

– Mire jó ez az egész?

– Hogyhogy mire jó? A fél világot bejárhatod, mire egy hozzá hasonlót találsz!

– No de mi haszna belőle az öregnek?

– Micsoda lüke kérdés!

– Ennyi se! – pöccintett Kapufa a körmével. – Gombolna le csak egy forintot minden erre járó bámészkodótól. Egy forintot, öregem. Van fogalmad, mi pénzt tudna összelapátolni?

– Marha! – közölte Andris egyszerűen. Átbújt a korlát alatt, a sziklákon leereszkedett a kertbe, s vigyázva átlépkedve a csatornákat, a túlsó partoldalon kötött ki. Onnan intett Kapufának.

– Ezt nézd meg! Ez a legújabb!

Kapufa öles ugrásokkal ért a helyszínre.

– Mi ez?

– Nem látod? Helikopterjárat. Innen a faluból föl a tv-toronyba.

– Járat, ami nem jár.

– Már hogy a fenébe ne járna? Csak most zárva van a zsilipje. Ha kinyitom, megindul, és jár szépen föl meg vissza. A damilszál odafönről nem látszik; úgy néz ki, mintha a kis szerkentyű tényleg a levegőben úszna. Akarod látni?

Kapufa szapora pillantásai vitathatatlanul érdeklődésről árulkodtak. Ám a ház felől éles kiáltás csattant.

– Takarodjatok onnan, huligánok!

Bözsi néni volt az, Manó mamája. Kis fürge öregasszony, túl a nyolcvanon, „a ház házsártos zsarnoka” – Manó szavaival élve. Hóna alatt mosott ruhával teli kosarat szorongatott.

– Csókolom, Bözsi néni! Én vagyok az! – kiáltott neki Andris.

– Ki az az „én”? – hunyorgott mérgesen Bözsi néni.

– Bogdán Andris... Ernő bácsi itthon van?

– Hol a pokolban volna ilyen fényes délután? – morogta gúnyosan Bözsi néni, s indult a kosárral a ház mögé.

Andris intett Kapufának, fölszaladtak a házhoz.

– Most be gyorsan! – súgta Andris. – Ha nincs a közelben, sokkal könnyebb tárgyalni Manóval.

Kapufa váratlanul elbizonytalanodott.

– Odabent még sose voltam. Személyesen nem is ismer az öreg.

– Hát aztán? Most majd megismer.

– Nem lehetne inkább máskorra halasztani? Intézd el vele a dolgod, én addig körülnézek idekint.

– Csak nem félsz tőle?

– Mit képzelsz?

– Akkor meg nyomás befelé!

És Andris már taszigálta is be Kapufát az ajtón. Ám a nagy szájférdítgető odabent tovább kellettlenkedett.

– Miért van itt ilyen sötét?

– Mert ez egy előtér. Ilyen helyekre nem szoktak ablakot csinálni.

– Villanyt se szoktak?

– Azt igen. Csak nappal tilos felgyújtani. Vigyázz, itt a lépcső! Gyere utánam!

Kapufa Andrisba kapaszkodva botorkált fölfelé a kopogó falépcsőn.

– Hogyan tilos felgyújtani?

– Bözsi néni! – súgta Andris jelentősegteljesen.

Felértek a manzárdba, Andris kopogtatott az ajtón. S mert válasz nem érkezett, óvatosan benyitott. Erős fény csapott rájuk a nyílásból, hunyorogva léptek a szobába.

Manó, háttal a bejáratnak, elmélyülten dolgozott a satupadján. Róluk nem vett tudomást. Körülötte szinte lángolt az egész helyiség; a csupa üveg hátsó falon akadály nélkül áradt befelé az erős napfény.

Andrisnak megszokott látvány volt, Kapufa azonban megbűvölten járatta ide-oda a szemét. Kelletlen fintora szemvillanás alatt elolvadt. Külön megbámult mindent, a zsúfolt könyvvállványt, az oldalfalat beborító polcot, melynek emeletein mindenféle különös holmi sorakozott; festékesdobozok, deszkaszálak, színes cserepek és kavicsok, dróttekercsek, szögek és csavarok, üvegedények és fémkazetták, félig elkészült vagy reparálásra váró szerkezetek; megbámulta a falakra aggatott szerszámtömeget, a szerszámcsomók között lógó s a kertben felállított makettek eredetijét ábrázoló színes fényképeket és rajzokat, mindent, de mindent. Még a szoba közepére állított asztalt s a három széket is, amelyeket Manó egy-egy tölgyfarönkből maga faragott. Andris hagyta, hadd báméskodjon, hadd lásson és fogjon fel minél többet Manó dolgaiból. Előbb-utóbb ráébred Manó nagyságára, és leszokik az ocsmány szájférdítésekről.

A báméskodásnak végül maga Manó vetett véget. Hirtelen megpördült, és szemüvege fölül a képükbe meredt. Aztán mindjárt elmosolyodott, s még sóhajtott is egyet.

– Te vagy az, mesterem? Már azt hittem... – A folytatás heves krákogásba fulladt, a krákogás köhögésbe csapott át, a köhögés meg elégedett heherészésbe. – Minek köszönhetem a szerencsét?

– Ez a barátom! – taszított egyet Andris Kapufán.

– Csókolom! – bólintott Kapufa illedelmesen.

Manó kezét rázott Kapufával, aztán ideges lett. Türelmetlen pillantást vetett az ablakra, ujjait gyűrögette, rángatta a vállát, mintha fázna. Nem volt valami biztató jel, de Andris azért belevágott:

– Az a helyzet, Ernő bácsi, hogy egy kis baj van.

– Bizony baj – bólintott Manó, szemlátomást a maga baján emésztődve.

– A pocakos elvesztette a szelepet.

– El?

– Végérvényesen. És hát...

– Szép dolog. Pedig ha jól emlékszem, be is csomagoltam neki... – mondta Manó. De csak a szájával. Az esze nyilvánvalóan másutt járt.

Andris segélykérő pillantást vetett Kapufára, de Kapufa nem tudott segíteni. Hogyan is tudhatott volna, amikor életében először állt így szemtől szemben Manóval, és gőze se volt arról, mi normális nála, és mi nem?

Az ördög vigye el! Ha nem kellene annyira az a szelep...

– Ne tessék haragudni, Ernő bácsi, de nekem irtó fontos az a szelep. Ha Ernő bácsi lenne olyan aranyos...

– Értelek, mesterem! – csillant fel váratlanul Manó szemüvege mögött az érdeklődés. – Most kéne, vagy ráér azonnal?

– Hát ha azonnal is lehet... – sóhajtott Andris megkönnyebbülve, hogy aztán a következő pillanatban ismét csak meglepetten pislogjon Manóra. Manó ugyanis szabályosan odalopakodott hozzájuk, összenyalábolta őket a két karjával, hogy kis híján belefejelettek a szakállába.

– Mindent lehet! Feltéve, ha hajlandók vagytok üzletet kötni velem.

– Üzletet? – ámult Andris. Ilyen még nem volt.

– Azt! – Manó hirtelen kiegyenesedett, fülelt, s hogy semmi gyanús neszt nem hallott, bizalmasan kijelentette: – A törpékről van szó.

– A törpékről?

– A törpékről!

– Mi van a törpékkel?

Manó dühösen hátracsapta a kezét, meghintáztatta magát a lábujjain.

– A mama újfent kipakolta őket. Mind a tizenhármat.

Vagy úgy! Hát ez baj!

– Kipakolta, kérem szépen. Kipakolta azt a mázas pofájukat. Mert neki csak úgy kert a kert, ha ezek a mázas pofájúak jelen vannak minden négyzetméterén. Iszonyatos. Lesül a bőr a képepről az emberek előtt. Ennek a kertnek messzi környékről a csodájára járnak. És ezek a törpék, kérem szépen, teljes mértékben tönkreteszik az esztétikumát. Lezüllesztik. De a mamának hiába beszél az ember. A mama makacs és hajthatatlan és... és... eh!

A szónoklat végére Manó már nemcsak billegette magát, hanem fel is ugrált. Az „eh” után még fújt párat, aztán megszelídült, megmarkolta Andris vállát, és hamiskásan rákacsintott.

– Te vagy az egyetlen, mesterem, aki segíthet a dolgon. – Kacsintott egyet Kapufára is. – Ti ketten. Szépen fogjátok és megfújjátok a mázas pofájúakat. Értetek, ugye?

– Hogy lopjuk el őket? – pislogott Andris elhűlve.

– Bánom is én, nevezzétek, aminek akarjátok. Összeszeditek és eltüntetitek a nyomorult bandát. Ez a lényeg. Egyszer és mindenkorra eltüntetni. És akkor fél óra múlva kész az a szelep. Na?

- És ha nem vállaljuk? – kérdezte Andris bizonytalanul.
- Már miért ne vállalnánk? – élénkült fel váratlanul Kapufa.
- Persze hogy vállaljuk!

Manó egyből magához rántotta a fickót.

- Ez a beszéd, édes fiam! Te vagy az én emberem!

Az ölekezés oly heves és önfeledt volt, hogy láttára Andrisban tüstént talpra szökkent a kisördög, lesöpört minden aggályoskodást és azt kiáltotta: „Hoppá!” Meg azt: „Vigyázat!” S még azt is: „Ez mégiscsak túlzás!” Amitől aztán az egész törpeügy egy csapásra más megvilágításba került. A Kapufa-üggyel együtt, persze. Vagyis: sürgősen vissza kellett ragadni Kapufától a kezdeményezést, nehogy Manó véletlenül is azt találja gondolni, hogy ő – mármint Andris – kevésbé szívesen óhajt segíteni neki. Szó sincs róla. Csak hát a dolog nem olyan egyszerű. Mert mi van akkor, ha – tegyük fel – Bözsi néni észreveszi a manővert?

- Na és ha Bözsi néni észreveszi a manővert?

– Kizárt dolog! – állította Manó határozottan. – Ha én csinálnám, nem mondom, engem biztos lefülelné. De ti mégiscsak ügyesebbek vagytok. Szavamra, nem fogja észrevenni. Megegyeztünk?

– Meg! – vágta rá habozás nélkül Kapufa. – Akár máris kezdhetjük!

– Remek! – lelkesedett Manó. – Menjetek, édes fiaim! Menjetek és ügyeskedjete!

- Nyomás! – lendült neki Kapufa.

9.

És kerek harmincöt perc múlva, birtokukban a kincset érő szeleppel, féltucatnyi törpétől kövérlő ingben s néma hahotával rohantak a hegyi sétányon az autóparkoló irányába.

A patak hídjánál megálltak lihegni – a jól sikerült hecc utáni boldogságtól.

– Ez oltháhari volt, öhö... regem!

– Az. De a zahab... szem a fehehe...

– Mosott odabent! Mint egy mehe... gszállott! Eszébe sehe jutott, hogy közben... a törpék... buhahaha...

– Fhu!... Azért ilyet többet... Manó...

– Őt csak ha... heheh... hagyd! Klassz fej!

– Azt mondd?

– Lehe a kalappal!

– Na látod! Mondtam én!

Fél perc néma lihegés. Majd Kapufa, egy ingét kibökő törpefejre csapva:

– És velük mi a fészkest csináljunk?

– Hogy mit? Vízbe fojtjuk őket!

– Bruhahahaha!

Körülnéztek – sehol senki. Öt másodperc, s már lent kurogtak a híd alatt. A törpéket egymás után kihalászták ingükből s benyomkodták a partoldal finom fövényébe.

– Ezzel megvolnánk.

– Ezzel meg.

– Spuri!

– Spuri!

Lent a műútnál, stoppra várva Kapufa azért megkérdezte:

– Tulajdonképpen mi ez a szelep?

– Ez? – bányászta ki zsebéből Andris a „kincset”. – Ez, kérlek szépen, a rakéta lelke.

– Közönséges bicikliszelep, ha jól látom.

– Nem jól látod. Mert ez csak volt bicikliszelep. Ez most már rakétaszelep, pajtikám. Kíváncsi vagy a működésére?

Kapufa szája elferdült. Sebaj. A mai nap enélkül is épp elég eredményt hozott. És holnap is nap lesz. Hajaj! Az lesz csak az igazi!

10.

Ilyenkor reggel, hét és háromnegyed nyolc között békés és vidám volt a tér. Akár a hegyek friss és illatos levegőjét, akár a Kohászati Művek fojtó kigőzölgéseit terítette rá a nyugati vagy a keleti szél. Nem számított. Az számított, hogy ilyenkor bárki izgalom nélkül közlekedhetett rajta, sétálhatott vagy loholhatott az iskola felé – hacsak maga az iskolába menés nem okozott izgalmat. Mert más vész e reggeli órán senkit se fenyegetett. Csupa jámbor nebuló nyüzsgött az utakon egymással társalogva vagy komoran bámulva lába előtt a sűrű aszfaltot, s a legsúlyosabb renitenskedés, amit egyikük-másikuk elkövetett: vaktában odébb rúgott egy épp a cipője orra elé tévedt sörös- vagy kóláskupakot. (Az étterem meg az ABC-áruház környékén bőven termelt belőlük.) Andris gyakran eltöprengett e reggeli békességen, s rendszerint arra a megállapításra jutott, hogy egy egészen különös, mondhatni titokzatos jelenséggel áll szemben. Mert vajon nem titokzatos jelenség-e az, hogy az a Lada Joci, aki délután, mit délután, már a tanítás első szünetében is a legkegyetlenebb vadságokra képes, iskolába menet szelíd, mint egy ma született bárány, sőt tisztességesen köszönni is hajlandó az embernek, még Pocinak is?

Bagolynak persze más volt a véleménye. Szerinte nincs ebben semmi titokzatos. Sőt nagyon is egyszerű eset. Iskola előtt mindenki jó. Mert nem akar vagy nem mer rossz lenni. Túl korán van, előtte az egész nap, és nem tudhatja, mi vár rá. Egyszerűen még bizonytalan minden, és jobb semmit se csinálni, csak amit feltétlenül muszáj: elmenni az iskolába – mondta Bagoly. És szó se róla, nem is hangzott rosszul. Csak túl egyszerű volt. Bagolynak az a nagy hibája, hogy mindent olyan egyszerűnek képzel. Mint a növényeit. Elültetem, öntözöm, kikel, öntözöm, növekszik, öntözöm, virágot bont, öntözöm, termést hoz, elszárad, kidobom. Egyszerű, nem? Íme, most is:

– Hogy próbálkozol, az rendben van. De miért kell ilyen komplikáltan?

– Hiába, na! – sóhajtott Andris. – Mindig mondtam, hogy nincs fantáziád.

– És ha csak úgy egyszerűen lejönnének? – okoskodott Bagoly, mert azt is nagyon szeretett, miközben szorgalmasan tologatta vissza le-lecsúszó szemüvegét. – Kizárt dolog, hogy ne vegyék észre.

– Észreveszik, ha itt vannak! – magyarázta Andris fogyatkozó türelemmel. – És én éppen azt akarom, hogy biztosan itt legyenek.

– Ugyan, hol lennének? Mindennap itt vannak.

– Először is, tévedsz. Másodszor is, az még nem minden, ha egyszerűen csak vannak. Az kell, hogy várjanak is. Hát nem érted?

Bagoly sűrűn pislogott: érti, nem érti, teljesen mindegy. Andris úgylátja azt csinálja, amit akar.

– Tőlem mit vársz tulajdonképpen?

– Nem sokat. Csak hogy vedd a lapot.

Így baktattak egymás mellett a téren az iskola felé. Tempósan, de sietség nélkül. Volt idő. Már az ABC-áruházhoz közeledtek, ahol Fazon szokott hozzájuk csatlakozni. Minden reggel ott várt rájuk az áruház sarkán, vigyorgott – főképp Bagolyra –, és beszélt összevissza minden zagyvaságot. Bagoly többnyire kiábrándító fintorokkal fogadta a szavait, de Fazont ez csöppet se zavarta. Mint ahogy nem zavarta Andris jelenléte sem. Sőt neki is juttatott néhányat a lelkes vigyoraiból és mondataiból, mintha ő volna a legjobb barátja és nem Lada Joci, mintha az ő útjait járná és nem Lada Jociét. Bagoly nem is hitte róla, hogy komolyan szerelmes bele. Inkább hitte, hogy hízelkedésével csak biztosítani akarja magát arra az esetre, ha Lada Jociék valami nagy disznóságot követnének el, amiből hivatalos ügyet csinál-

nak. Pikó szerint egyszer, amikor valaki Bagollyal ugratta, meg is mondta nyíltan: sose árt, ha az ember jóban van a rajvezetőjével. Egyszóval gennyes alak. – És Andrisnak most épp egy ilyen gennyes alakra volt szüksége.

Ott állt most is az áruház sarkán, és már messziről vigyorgott feléjük.

Andris úgy tett, mintha hevesen magyarázna Bagolynak, hadonászott a karjaival, de csak azt mondta:

– Most vigyázz, kérlek szépen!

És Fazon már ott is volt.

– Sziasztok!

– Szia! – vetette oda Andris csak úgy mellékesen, Bagolynak meg azt mondta: – Azt szeretném én látni, hogy ehhez is hozzányúljanak!

– Mihez? – szaladt ki önkéntelenül Bagoly száján, holott azt kellett volna mondani: „Ugyan, ki merne piszkálni egy ilyen hidrakétát?”

Andris nyelt egyet, de nem jött zavarba. Ha Bagoly nem mondta, majd mondja ő.

– Hát a hidrakétához!

– Ugyan, ki akarna ahhoz hozzányúlni? – kérdezte Bagoly, ami megint csak nem volt egészen pontos, de azért el lehetett indulni belőle.

– Ezt inkább tőle kérdezd – bökött Andris Fazon felé.

Fazon, szerencsére, kitűnően vette a lapot.

– Miről van szó?

– A hidrakétáról. Két hétig csináltuk. És ma délután szeretnénk kipróbálni.

– Kaaaassz! – csillant fel Fazon szeme, de el is szűkülte mindjárt. – Hogyhogy hidrakéta?

– Ez egy rövidítés. Hidrorakéta.

– Aha! – hunyorgott Fazon bizonytalanul.

Andris pedig hirtelen megtorpant, megmarkolta Fazon karját.

– Ide figyelj! Ennek a rakétának a kilövése irtó komoly dolog. Nagy piszokság volna megakadályozni vagy elrontani.

– És ezt pont nekem mondod? – adta Fazon a sértődöttet.

– Bár erre kivételesen nem sok az esély – vigyorodott el Andris sejtelmesen, s kuncogva továbbindult. – Éppen ez benne a fifika.

Fazon arcára rá volt írva, hogy majd megőrül a kíváncsiságtól. De egyetlen valamirevaló kérdés se jutott eszébe. Bagoly kivételesen kapcsolt, és gyorsan megkérdezte.

– Na és hol fogod kipróbálni?

– Hát itt! – mutatott körbe Andris. – Vagy inkább talán a Kumuluszék háza előtt. Ott több a hely. Mi a véleményed?

– Igazad van. Az a legalkalmasabb hely.

És ezzel befejeztetett. Fazonnak továbbra se jutott eszébe semmi, de már nem is volt szükség rá. Mindent tudott, amit tudnia kellett. Különben is beértek az iskola elé, ahol Fazon már nem szokott ragaszkodni a társaságukhoz. Nem ragaszkodott most se, hóna alá rántotta a táskáját, megeresztett egy búcsúvigyort és elviharzott.

Andris Bagolyra kacsintott.

– Mit gondolsz?

Bagoly megrántotta a vállát. Neki ez az egész még mindig túl komplikáltnak tűnt.

11.

Jenő bácsi kibújt a szemüvegéből és elkezdte pásztázni a fejeket. A jobb oldali padsoron indult, a Poci–Pikó duón, egyenletes sebességgel haladt hátrafelé, tekintete átsiklott Fazonon, Rados Gyulán, majd elérve a hátsó falat, visszapattant a bal oldali padsor elejére, Mérire és Bagolyra. De nem állt meg itt se, és

Andrison se, Kapufán se, Kumuluszon mintha tétovázott volna, ám azután továbbfutott mégis egészen Ladáig. És ott megállt. Eltelt két másodperc. Nem volt mese. Lada belemarkolt a pad peremébe és tüntető lassúsággal húzni kezdte magát fölfelé. Félúton lehetett, amikor Jenő bácsi odakoppintotta szemüvegét az asztalhoz és így szólt:

– Illetve.

Lada József kérdőjellel görbült. Nem ült vissza, mert Jenő bácsi tekintete még mindig rajta nyugodott.

Az órák harminchármat mutattak.

És Jenő bácsi azt mondta Ladának:

– Sajnálom, kispajtás. Magasröptű mellébeszéléseidet meghallgatni már nincs elég időnk.

Az osztályon mérsékelt derű hullámozott át, csak Pikó vakantása emelkedett magasabbra.

Ladának arcizma se rezdült, szép lassan visszaereszkedett.

– Olyasvalaki következék inkább – folytatta Jenő bácsi –, aki feltételezhetően tud is meg akar is értelmes szöveggel szórakoztatni bennünket.

Dermedt csend. Majd valahonnan a padok alól tompán felröppent:

– Kapufa!

Az osztályban mocorgás támadt. Mindenki a partvismereven ülő Kapufára bámult. Jenő bácsi is. Kapufa azonnal felpattant. Arcbőre, mint a pipacs. De a szeme magabiztosan fénylett.

– Nos, Péter fiam, mit szóljunk bizakodó drukkereid javaslatához?

– Nekem tetszik! – vágta rá habozás nélkül Kapufa.

S újra a padok alól:

– Hajrá Kapufa!

Felzengett az üvöltő kórus, de Jenő bácsi elnémította.

– Kivételesen engedek a tömegnyomásnak. Annál is inkább,

mert értesüléseim szerint én vagyok az utolsó, akinél még nem sikerült teljesítened szeretett edződ feltételeit. Szíveskedj kifáradni.

Kapufa határozott léptekkel kidübörgött a katedra elé. Mire kiért, arcbőre rózsaszínűre halványult.

Bagoly kérdő pillantást vetett Andrisra. Andris felhúzta a vállát: az sok mindentől függ. Nem mondta, csak gondolta.

Jenő bácsi felettető pózba rakta a lábát.

– Elképesztő, mit meg nem tesz az ember a fociért! Még azt az átok fizikát is megtanulja. Mert megtanulta, igaz, kispajtás?

– Tessék kérdezni!

– Tetszik, nem tetszik, kénytelen leszek. Mit szólnál, ha... mondjuk, a hőtant választanánk eszmecserénk témájául?

Kapufa csak komoly erőfeszítéssel tudta féken tartani szét-fele igyekvő arcizmait.

Andris Bagoly bordái közé mélyesztette mutatóujját, amitől Bagoly kénytelen volt ugrani egyet. A pad szerencsére nem dőlt fel, csak megbillent, és jókorát koppant a padlón.

– Nyugalom! Még nem vagyunk a stadionban – mordult oda Jenő bácsi.

Bagoly bocsánatkérően köhécselt.

– Nos? – fordult Jenő bácsi ismét Kapufához.

Kapufának időközben sikerült ráncba szednie arcvonásait, úgyhogy vigyorgásveszély nélkül kivághatta:

– Jöhet!

És ezzel Andris számára a Kapufa-ügy e fontos fejezete máris lezárult. A soron következő párbeszéd különösebb izgalmakat nemigen hozhatott. Gondolta, tíz percre elegendő töltet biztos van Kapufa fejében, s avval akár egy hízott négyest is lőhet magának.

Egyébként is – lévén ez már a harmadik óra – épp elég idő eltelt az ellenőrző műveletsor megkezdéséhez. Éppen ideje volt

elővenni rejtekhelyéről (a nyelvtanfűzetből) és útjára bocsátani az egyes számú próba segédeszközét: a Mérinek szóló levelet.

Egyszerű levél volt, ez állt benne: „*Te is kint leszel délután a téren?*”

Átadni is egyszerű volt, csak be kellett csúsztatni Méri hóna alá. Vicces. Bagoly előbb észrevette. Kérdő – vagy inkább szemrehányó? – pillantást vetett Andrisra. Andris nem reagált, mereven nézett Méri ágaskodó szőke hajszájai közé. Méri megérezte, hogy van valami a hóna alatt, de nem nyúlt mindjárt érte, mert Jenő bácsi épp errefelé nézett. Amint elfordult, a levél máris lelibbent Méri hóna alól a térdére. A fénylő hajszájak alig észrevehetően előremozdultak. Méri sokáig olvasott. Legalább tíz másodpercig. Pedig a szöveg direkt olvasható volt. A hajszájak visszamozdultak. Bagoly kifordította a szemét, de a levél közben Méri zsebébe csusszant. Bagoly tovább fordította a szemét, egészen Andrisig. Most már határozottan számonkérés villogott benne. Kapufa Méri hajszájai mögött azt mondta: „Az egyik test által leadott hő egyenlő a másik által felvett hővel.” Más nem történt. Semmi. Kapufa buzgón magyarázott a hajszájak mögött, de a hajszájak nem mozdultak. Sokára felberregett a csengő. Andris jókora ütést kapott a bal karjára.

– He?

– Papírt meg nem adott! – mondta ijedten Kapufa. – Nyomás utána!

– Nyomás...

Kirohantak a tanteremből. A folyosón már ott nyüzsgött a fél iskola, nem volt könnyű utolérni Jenő bácsit. Kapufa ügyesen maga elé taszigálta Andrist, hogy ő beszéljen. De Andrisnak ettől se akart beugrani, miről is volna szó tulajdonképpen? Bárhogy meresztgette a szemét, változatlanul a fénylő hajszájak vibráltak előtte. A fejében pedig: „Legalább annyit szólt volna, hogy mikkmakk!” Szerencsére Jenő megunt a báva pislogást.

- Gratulálok a tanítványodhoz. Remekül dolgoztatok.
- Muszáj volt... Csak...
- Csak?

Egy ellenőrzőkönyv úszott el Andris füle mellett s fejmagasságban megállt közte és Jenő bácsi között. Hát persze!

- Az a helyzet, hogy nem tetszett beírni.
- És anélkül nem érvényes – jött meg Kapufa hangja. Jenő bácsi fejcsóválva csippentette fel az ellenőrzőt.
- Szöveg is kell, vagy elég, ha csak számokat írok?
- Szöveget is, ha lehetne. Mint a másik kettő.
- Nem hamarkodjunk el? – aggályoskodott Jenő bácsi.
- Kizárt dolog! – állította Kapufa.
- Neked is ez a véleményed?

Andris bólintott. Persze hogy. Csak végezzünk már.

Jenő bácsi viszonylag gyorsan végzett. Egyszerűen lemásolta Egysejtű szövegét, csak a biológia helyébe fizikát írt. S nem állta meg, hogy egy kételkedő homlokráncolást is ne mellékeljen hozzá. De az nem számított, nem került az ellenőrzőbe.

Visszafelé az osztályba, Kapufán nem látszott semmi. Semmi olyan, ami magára vonta volna Andris figyelmét. Még csak nem is vigyorgott. Azért persze nyilván örült, csak nem akarta mutatni. Nem is baj, addig se kellett foglalkozni vele.

Méri nem volt az osztályban. És Bagoly se. Lada a padja tetején ült, és Pikót szorította le az ülésre. Két kézzel fogta Pikó kitekert karját. Pikó halkán nyöszörgött.

- Most már elég volt, jó?

Lada arcán egykedvű grimasz feszült. Mintha nem is érdekelné, amit csinál. Épp ez volt a félelmetes benne.

- Fogsz még röhögni?
- Nem is röhögtem.

Lada, mintha botkormány volna, előretolta Pikó karját. A pad alól koppanás és Pikó fájdalmas nyögése hallatszott.

- Fogsz még röhögni?
- Nem fogok. Csak...
- Utálok, ha csakozol.
- Csak...

Újabb kartolás, koppanás, nyögés.

- Ha elengedsz, mutatok valamit.

Lada visszahúzta Pikó karját, de nem eresztette el.

- Mit mutatsz?
- Egy autót. Porsche 917-es.
- Fütyülök rá.

Kumulusz az előttük levő padban elmélyülten olvasta az Élet és Tudományt.

- Teljesen új – nyöszörgött Pikó a pad alatt.
- Hát aztán.

Kapufa beállt a két padsor közé.

- Mi volna, ha békén hagynád?

Lada arcán valami mosolyféleség jelent meg. Inkább érdeklődő, mint fenyegető. Elengedte Pikót, leugrott a padról, nézte Kapufát. Pikó feltápáskodott közben, fájdalmas fintorral masszírozta a vállát.

- Bizony isten nem vagy észnél.

Lada egy mozdulattal félrelökte, úgy hogy nekiesett Kumulusz padjának, s lesodorta róla az újságot.

– Micsoda szél van itt! – morogta Kumulusz. Lehajolt az újságért, s újra beletemetkezett, mintha mi sem történt volna.

Lada odasétált Kapufához, s érdeklődő mosollyal elkezdte tanulmányozni az arcát. Jobbról, balról gondosan megtanulmányozta, még a füle mögé is benézett.

– Érdekes! Minden a helyén van! Hát nem érdekes? Hirtelen mozdulattal megfogta Kapufa orrát. Nem durván, épp csak megtapogatta. Kapufa ezt is ugyanolyan mozdulatlanul állta, mint a tanulmányozást. El volt szánva mindenre.

– Ez is egészen egyben van – mondta Lada. – Tudod, mit, kisfiam? Én akkor most... – Hátralépett, felemelte az öklét, leejtette. – Megyek pisilni. – És ment.

Rados Gyula felnyerített. A többiek, akik még bent voltak, nem mertek röhögni, csak az arcuk rángatózott.

Kapufa szája elferdült, ahogy Lada után nézett. De ez a szájferdítés most olyan volt, mintha bőgésnek készült volna. Aztán mindjárt leült a padba, és kotorászni kezdett a táskájában. Zavarban volt, amin csöppet se lehetett csodálkozni. Hős helyett lebőgött majom lett. Odafordult Andrishoz. – Hol az ellenőrzőm?

– Ott a padon. Az orrod előtt.

Andris azon akart volna gondolkozni, várjon-e Mérire, vagy lásson hozzá a kettes számú próbához – de ez nemigen sikerült. A lezajlott jelenetre kellett gondolnia. Arra kellett gondolnia, hogy Lada ezt az egészet mégiscsak hátborzongatóan klasszul csinálta. Egyedülállóan és irigylésre méltóan klasszul.

Leült gyorsan a padba Kapufa mellé. Kényszerítette magát, hogy a Pikó körüli tumultusra figyeljen. Vagy hatan nyüzsögtek Pikó körül – köztük Rados is –, és kézről kézre adták a kis piros autómodellt. Pikó arcán nyoma se volt már az előbbi szenvedésnek, büszkén magyarázta a jármű képességeit. Nem elég, hogy a legkisebb pöccintésre végiggurul a padon, még az ajtaját, sőt a motorház fedelét is ki lehet nyitni. Persze nagy volt a „hű”-zés. És persze ajánlatok is elhangzottak. A Porsche 917-es feltételezhetően mihamar elcserélődik, és feltételezhetően áron alul. Pikónak semmi érzéke a dolgok valódi értékéhez. Ami neki jobban tetszik, az a nagyobb érték. Kész gyagyás. Van viszont egy kazettás Aiwa magnója, ami vitán felüli, és amiért sok mindent meg lehet bocsátani neki. A Porsche 917-est Kozák zsebelte be a Rába ETO tizenegy műgonddal csiszolt télikabátgombjáért. És aztán még ő nyöszörgött, hogy rossz boltot csinált.

Vége a csengő!

Méri utolsónak jött vissza az osztályba. Mielőtt leült, hát-ratenyerelt, és ahogy elvette a kezét, picire összehajtogatott papír maradt a padon.

Andris nehezen fékezte izgága ujjait. A saját levelét látta viszont. De legalul, Méri apró betűivel írva, ez állt: „*Nem érdekel a rakétád!*”

Andrist elöntötte a meleg. Ez sokkal több volt, mint amit várt. A „nem érdekel” szúrásáért bő kárpótlást nyújtott a lényeg: Méri máris tud a rakétáról, s ezt el is árulja. (Hogy véletlenül-e vagy készakarva, azt persze jó lett volna tudni.)

12.

Annál kellemetlenebb volt viszont, hogy Bagoly nagyon sajnálta, de nem ért rá. Muszáj mennie a telekre a növényeihez, mondta, mert ilyenkor tavasszal naponta öntözni meg kapálni kell minden egyet.

És persze Pikó se ért rá. De komolyan. Renoválják a vityillójukat, és délután neki kell a család képviselőjeként tartani a frontot odafönt.

Poci meg nem tudta. Illetve, még majd meglátja. Lehet eső, lehet hó, előre sose tudhatja az ember, milyen programot agyal ki anya délutánra. Napok óta készül valami bevásárlásra, és könnyen lehet, hogy épp ma jön ki neki a lépés. És akkor még a napi kilométer normának is fűtyültek.

– Betojtak, öregem. Bagoly meg valamiért adja a sértődöttet.

– Csak adja! – legyintett Kapufa. Aki viszont, amióta kiléptek az iskolakapun, nem bírta a jókedvével.

Mintha csak most fogta volna föl, hogy vége a szégyenletes kényszerpihenőnek, a cikis bujkálásnak, mehet újra tündökölni imádott stadionjába. Akkorát szózott Andris lapockájára, hogy az kis híján eldobta a táskáját.

– Megleszünk mi nélkülük is!
– Szóval, te jössz?
– Még szép!
– Azt hittem, rohansz egyből a stadionba.
– Hiába rohannék, az öreg falábút ma úgysem találnám odakint.

– Ja, az más.
– Semmi „az más”! Akkor se mennék, ha ott volna. Ma nem! Ma veled megyek rakétát eregetni. Ez a minimum, nem gondolod?

– Hát, ha te is úgy gondolod...
– Befűtünk annak a nagymellényűnek! Feltéve, ha lesz mersze odatolni a képét a tett színhelyére.

Andris sokkal jobban örült a többé-kevésbé váratlan ajánlkozásnak, semhogy ildomosnak találta volna emlékeztetni Kapufát, miről is van, és miről is nincs szó tulajdonképpen. Négyig amúgy is volt még bőven idő. És, gondolta, a pontos magyarázatot jobb is az utolsó félóraóra halasztani, így sokkal kisebb a veszélye annak, hogy elfelejt vagy elheveskedik valamit. Azt azonban, hogy Lada jelenlétének az esélyeiről ne szóljon, nem bírta megállni.

– Ne izgasd magad, Lada ott lesz. Holtbiztos értesüléseim vannak.

– Igen?
– Reggel egy elejtett mondat Fazonnak, és a harmadik órán már Méri is tudta, mire készülünk. Márpedig Fazontól Mérihez csak Ladán keresztül mehetnek a hírek. Szóval, Lada is tudja. És hogy egész nap egy árva szót se szólt róla, még csak célzást se tett rá, az, sejted, mit jelent?

– Még szép!
– Muszáj volt így csinálni, öregem. Ha nem szólok, esetleg nem jönnek. Ha meg direktben szólok, esetleg gyanút fognak.

- Meg lett ez szervezve tisztességesen!
 - Meg. Csak épp azok hagytak cserben, akikre a legjobban számítottam.
 - És én?
 - Veled még mindig csak ketten vagyunk. És legalább hárman kéne lennünk.
 - Azon ne múljk, szerzek én neked két másodperc alatt öt krapekot is!
 - Az nem úgy van. Akárki nem jó. Közülünk való kell, csak úgy érdekes. És közöttünk egyelőre nincs több, aki komolyan számításba jöhetne.
 - Ott az öcséd, szerváld be őt!
 - Istit?
 - Hát! Ő aztán duplán a családban van.
- Most Kapufán volt a sor, hogy elviseljen egy istenes hátba-vágást.
- Kisfiam, te kezdesz gondolkozni!
 - Ha muszáj!...

13.

Isti közreműködését azonban ez idő szerint komoly vész fenyegette. Vagy húsz lépéssel Andrisék előtt baktatott, egyetlen és legjobb barátjával, Falrahányt Borsóval az oldalán, nem kis izgalmak közepette éppen azt kérdezve tőle:

- És mondd, igazi ketrec?
- Igazi hát! – közölte Borsó némi sértődöttséggel a hangjában.

Isti azonban százszázalékos választ akart.

- Szóval, nem tudnak megszökni belőle?

Borsó erre már csak vigyorgott. De Isti még mindig nem tudott mindent.

– És nem is ázhatnak meg? Ha, teszem azt, a szabad ég alatt tárolom őket?

Borsó ezt a kérdést indokoltnak tarthatta, mert válaszolt rá.

– Nem ázhatnak meg. A ketrec tetején kátránypapír van.

Isti megnyugodott, hogy aztán a következő pillanatban újabb izgatott kérdést szegezzen Borsó mellének. – És mit esznek?

– Mindenféle zöldséget. Főleg lucernát.

– Mi az a... lucerna?

– Hát lucerna.

– Értem... És azt én honnan szerezzek?

– Majd én szerzek neked. Eleinte. Később aztán magad is szerezhetsz.

– De honnan?

– Ne izgulj. Van ott bőven.

– De hol?

– Hol, hol! Majd megmutatom.

– Ti is onnan... szerzitek?

– Persze.

Erről ennyit. Isti vett öt mély lélegzetet, aztán feltette a leges-legfontosabb kérdést.

– Na és mikor hozzuk el?

– A lucernát?

– Fenéket! A nyuszmuszokat.

– Minél előbb, annál jobb.

– Ez komoly?

– Komoly.

– Például akár ma délután is?

Borsónak hosszan el kellett gondolkoznia. Ebből Isti mindjárt sejtette, hogy a mai napról szó se lehet, de azért még reménykedett.

– Ma nem jó – mondta végül Borsó, mint az várható volt.

– Miért nem?

- Mert nem.
- És holnap?
- Holnap?
- Holnap.
- Holnap esetleg már lehet.
- Remek! – mondta Isti mérsékelt lelkesedéssel, mert azért jobban szerette volna, ha ma. – És pontosan mikor?
- Délután.
- Kettőkor? Háromkor? Négykor?
- Most még nem tudom. De holnap a suliban megmondom.
- Ezt is holnap? – kenődött el Isti.
- Holnap – mondta Falrahányt Borsó.

Így aztán nem csoda, hogy a házuk előtt, ahol összetalálkoztak, Isti a várhatónál kisebb ovációval fogadta Andris bejelentését, miszerint neki osztja a délutáni rakétakilövés legfontosabb kulcsszerepét. Csak akkor kezdtek dagadozni a bordái, amikor Andris – épp a Bagolyék magasföldszinti erkélye alatt – azt is közölte vele, ezt a szerepet eredetileg Bagolynak szánta, de gondolkozott a dolgon, és úgy találta, hogy ő – mármint Isti – háromszorosan is alkalmasabb rá.

14.

Mikor pedig Isti egész pontosan megtudta, mi is légyen az a kulcsszerep, büszke örömeben – de bizonyára csak átmenetileg – a nyuszmuszairól is megfeledkezett. Úgy kellett elrángatni az ablaktól, nehogy véletlenül világgá találja kiáltani a fontosságát. (Hajlamos volt rá.) Andris mindenesetre jónak látta némiképp lehűteni a lelkesedését.

– Mielőtt elfelejtem, szeretnék figyelmeztetni, hogy az ügy nem veszélytelen. Ha nem jön ki jól a lépés, még egy oltári nagy verést is leszakíthatunk. Lada nem ismer tréfát.

– Én se! – jelentette ki Isti fölényesen.

De amikor kiléptek a ház kapuján és málhás lóként felszerelve az attrakció kellékeivel elindultak a nagy tér felé, szokatlan komorsággal bandukolt Kapufa után.

Ami azt illeti, Kapufát se készült szétvetni a jókedv. Lehet persze, hogy igaz volt, amit mondott: csak most értette meg a vállalkozás komolyságát – és ehhez a komolysághoz igyekezett megfelelő ábrázatot vágni. Mindenesetre nagyon sikerült neki. Sőt ahhoz is ragaszkodott, hogy ő menjen elől a feltöltött rakétaállvánnyal.

– Csak lassan. Nem kell rohanni – intette Andris.

– Jól van, ne izgulj!

– Te ne izgulj!

– Én csöppet se izgulok!

A nagy térre érve három csellengő kiskölyökbe botlottak. A hatás, amit látásuk a kölykökből kiváltott, minden várakozást felülmúlt. Előbb szabályosan leesett az álluk, mintha csodát látnának, aztán egymást taposva és löködve nyomultak Kapufa után.

– Mi ez, te? – kérdezte a legkíváncsibb.

– Nem látod? Önjáró görkorcsolya!

– Hülyének nézel? Ez egy rakéta!

– Ha tudod, minek kérded?

– És hová viszitek? – furakodott egy másik Kapufa mellé.

– Természetesen kilőni! – vetette oda Isti hanyagul.

Közben innen is, onnan is újabb kíváncsiak és bábémszok csatlakoztak hozzájuk. Egy háztömbnyit se tettek meg, s már valóságos tömeg nyüzsgött körülöttük. Andris kénytelen volt szorosán Kapufa mellé zárkózni, mert a tömegben nyúlók is akadtak, oda-odakaptak a rakétaállványhoz, félő volt, kilöki Kapufa kezéből.

– Vonuljatok, szépségeim! Árasszátok el a világot! – zendült

hirtelen a fejük fölött Tóvári úr érces kiáltása. S mindjárt rá egy ijedt női hang pár ablakkal odébb: – Jesszusom! Megint kezdik!

Úgy látszott, valóban. A kép, amit a harsogva vonuló, minden és mindenkin átgázoló kölyökhad nyújtott, kezdett kísértetiesen hasonlítani a tegnapihoz.

– Alakul, mi? – súgta Andris Kapufának, miközben a bicikli-pumpa fenyegető csóválásával igyekezett távol tartani tőle a legszemtelenebb kíváncsiakat.

– Meghiszem azt! – súgta vissza Kapufa, aki viszont ismerős arcok után kutatott a tömegben. Akadt is bőven ismerős, csak épp nem azok, akikre leginkább kíváncsiak lettek volna.

Már majdnem a kilövésre kiszemelt helyre értek, amikor az első fecskepár, a két turujás megjelent a színen. Nem lehetett látni, honnan keveredtek elő, egyszer csak ott harsogtatták turujájukat az úttesten, épp egy vonalban Kapufáékkal. Kapufa odabiccentett nekik egy „na mi van”-t, de vagy nem vették észre, vagy nem vettek tudomást róla.

Andris szeme közben Kumuluszra tévedt, aki szokott helyéről, az ablakból figyelte a tömeget. Helyesebben szólva épp csak vetett rájuk egy unott pillantást, aztán kiemelte térdhajlata alól a meteorológiai dunsztosüvegét. A béka fent kuksolt a létra tetején, ami köztudomásúan jó időt ígér. Kumulusznak azonban más lehetett a véleménye, mert rosszállóan csóválta a fejét, motyogott is valamit, lemondóan legyintett, és visszadugta az üveget a térde alá. Fejét az ablakfának döntötte, s elmerült a lassan úszó bárányfelhők figyelésében.

Andris nem állta meg, hogy legalább egy lesújtó pillantással ne fejezze ki csalódottságát. Ha többet nem is, az érdeklődésnek valami picurka jelét elvárta volna Kumulusztól. Ámbár – el ne feledjük – a játék még távolról se volt befejezve.

Sőt most kezdődött csak igazán.

– Azt hiszem, helyben vagyunk – súgta Kapufa.

A „hely” a nagy tér viszonylag legnagyobb füves szektora volt. Dél felől a Kumuluszék háza, a másik három oldalról az utak mellé telepített bokrok, rózsaaágások, fiatal szil- meg juharfák határolták. A „fűre lépni tilos” táblán a betűket igaz csak megviselte már az idő, na meg a kavicsok, konzervdobozok s üvegcserépek, amelyekkel a kölykök célba dobáltak rá. Ám ha valaki nagyon akarta, éppen leolvashatta a tiltó feliratot. Ha nagyon akarta! Ilyen meggondolatlanságra azonban legfeljebb Jozsó bácsi, a parkőr vetemedett, ha egyáltalán jelen volt. Rendszerint nem volt jelen, olykor egy hét is eltelt anélkül, hogy bicegő alakja feltűnt volna a teret keresztező utakon. Ha meg feltűnt, akkor se volt belőle se haszon, se kár, teljes mértékben elmerült a legutóbbi sétája óta keletkezett károk felderítésében és pontos feljegyzésében.

– Ladáék meg sehol.

– Egyelőre.

– Azért elkezdjük?

– Nyilván.

Kapufa kihúzta magát, s a tömeghez fordult.

– Figyelmeztetem a kedves nézőket, hogy a balesetek elkerülése végett tíz és fél méternél közelebb ne jöjjenek a kilövőponthoz. Ilyen távolságról még nagyon jól lehet látni mindent.

Nyüzsgés, mozgolódás támadt, páran vihogtak is, nem nagyon tetszett nekik a bejelentés.

Andris egy sűrűbb bokorcsoport közelében tetette le Kapufával a kilövőállványt. A hosszú elsütőmadzag végét Isti kezébe nyomta.

– Hanyagul besétálsz vele a bokrok közé, és csak akkor húzod meg, ha intek. Világos?

– Világos! – bólintott Isti.

– Se nagy rántás, se kicsi, hanem olyan közepes!